

"אחרי החגים יתחדש הכל

יתחדשו וישבו ימי החול

האוור, העפר, המטר והאש

גם אתה, גם אתה תתחדש..."

בשורות אלה מתוך שירה "התחדשות", מנסה נעמי שמר להרחיק את הדכדוך של "אחרי החגים" על ידי תקווה אופטימית להתחלות חדשות. לאחר תקופת חגים עמוסה, בה התקשינו לזכור אם היום מברכים "חג שמח" או שמא "שבת שלום" ואולי זה בכלל "חול המועד", משתרעים לפנינו ימים ארוכים של שגרה, שיבה לעבודה וללימודים ולכל ההחלטות והמשימות שדחינו בתירוץ של החגים המתקרבים ובאים.

בחודש תשרי נפתחת שנה חדשה. אבל זהו גם חודש של התבוננות לאחור, בבחינת מעשינו בהכאה על חטא ובבקשת סליחה. סוכות, חג האסיף, מציין את סיום העונה החקלאית ושמחת תורה מסיימת את מחזור הקריאה בתור בתיאור מותו של משה רבנו ובקץ הנדודים במדבר. יש, אפוא, בתשרי גם סיום ופרידה וגם תקווה להתחלה מבורכת.

לפני כחודש וחצי נפרדנו, אנו, מחברנו הוותיק **דוד בן דוד**, זקן חברי המשק. רבות סופר וידובר בעלילותיו המופלאות של דוד ז"ל החל מעזיבת אירופה ערב השואה, עלייתו ארצה באנייה "פאטרייה" והתנדבותו לבריגדה היהודית וכלה בפרשה ההרואית של נפילת כפר עציון ובהליכה לשבי הירדני. עבורנו, בניר עציון, היה דוד עם רעייתו עדינה ז"ל חלק מהקבוצה של "אנשי כפר עציון" וכמי שפעל רבות להנחלת מורשת זו לילדים ולנוער של המשק ומחוצה לו. כאן באו לביטוי כישרונותיו של דוד ז"ל בתחומי הכתיבה והתייעוד, בייסוד עלון "בניר" והתמדה בהוצאתו לאור במשך שנים רבות. בימים שקדמו לעידן המחשבים, נהג דוד להקליד במכונת הכתיבה על גבי נייר סטנסיל ולשכפל עותקים בעבודה מאומצת וסיזיפית. בלשונו העשירה והרהוטה כתב דוד ותיעד את קורות נייר עציון, סיכם את החלטות המזכירות והקים, למעשה, את ארכיון המשק. בשעות הפנאי, בתום יום עבודתו בדואר ובמזכירות, טיפח דוד גינה לתפארת, מפירותיה נהנו כל הבאים לבית החם והמטופח של משפחת בן דוד.

יהי זכרו ברוך!

פרשת "**בראשית**" אותה נקרא השבת בוראת מחדש את העולם ופותחת ב"בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ".

נאחל, שכדברי השיר נוכל גם אנו: "**לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב.... ולהתחיל מבראשית**".

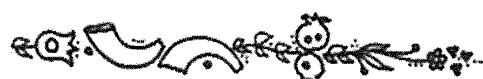
שבת שלום ושנה טובה

נירה ופסי
מערכת "בניר"

ענה
טובה!

דוד בן דוד ז"ל
נפטר
ד' באלול תשע"ח
15.8.2018

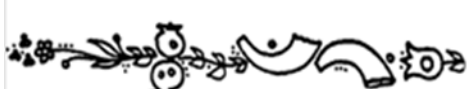
גבורה בעתות מלחמה וגבורה בעתות שלום

דברי הספד לדוד בן דוד ז"ל

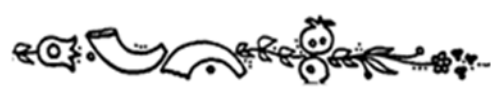
מאת הרב רונן לוביץ

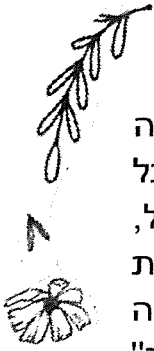
"יציאת צדיק מן המקום עושה רושם", כך אומר רש"י (בראשית כח, י), "שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה. יצא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה". עם מותו של דוד בן דוד פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה של קהילת ניר עציון. דוד היה עבור כולנו כאן, סמל, דגם ומופת. סמל של תורה ועבודה, אמונה וגבורה, תעוזה והתמדה, גדלות נפש בימי תקומה והקפדה על כל קלה כחמורה בימי שגרה. יותר מכל, עבור כולנו **דוד גילם בקורות חייו ובפועלו את נס תקומת ישראל ואת המעבר מחורבן לגאולה.**

ארשה לעצמי לסכם בקצירת האומר את תולדות דוד, שכן יודע אני עד כמה חשובה היתה לדוד ידיעת ההיסטוריה היהודית בכלל, וזו של הדורות האחרונים בפרט, ועד כמה טרח ויגע בהנחלתה. לשם כך הוא כתב את סיפור חייו בספרו "גשר על תהומות", ולשם כך היה מרצה לתלמידים ותלמידות מכל הארץ שהגיעו לניר עציון מירושלים ומהמרכז, מדרום ומצפון, במיוחד כדי לשמוע מפיו את קורותיו, ודרכם להתחבר לקורות עמינו ודברי ימינו. דוד התמיד בשיחות אלה לנוער ולצעירים עד השנים האחרונות ממש, אף כאשר כבד היה עליו הדיבור. רבות משיחותיו התקיימו בבית המדרש הצמוד למשרדי, וכך התפעמתי והתפעלתי בכל פעם מחדש כשהייתי עד לכך שתלמידים רוגשים ורועשים היו יורדים בסערה מהאוטובוסים, ובבת אחת היו משתתקים כשדוד החל לדבר, והיו יושבים בדממה שעה ארוכה ובולעים כל מילה בשקיקה, ויוצאים לבסוף כשניכר על פניהם שעברו תהליך נפשי משמעותי. שיחות אלה היו עבור צעירים רבים גולת הכותרת של הכנתם הנפשית והרוחנית לצבא, לשירות הלאומי ולחיים של ערכים בכלל.

**ענה
וזבה!**

אכן, קורות חייו של דוד הם תמצית תולדות ישראל בדורות האחרונים, במעבר משואה לתקומה, מחורבן לבניין ומגלות לגאולה. דוד נולד בצ'כוסלובקיה ב-1920 בבית בו קיבל חינוך חסידי. למד בתלמוד תורה ובישיבות, ובהיותו בן 16 נחשף לרעיון הציוני בכלל, ולתנועת בני עקיבא בפרט. הוא נהג לספר כיצד פגש בחור שניסה לעשות נפשות לציונות, והתיאורים ששמע ממנו על מדינה יהודית שתקום, על צבא יהודי ומשטרה יהודית, הציתו את דמיונו. פרשת השבוע שלנו: "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" היא הפרשה שראה דוד לנגד עיניו. הוא חלם על תחיה של חיים יהודיים בארץ ישראל שיהיו בהם שלטון עצמאי ומשפט צדק.

דוד גמר אומר לעלות לארץ ישראל, והיה זה צעד נועז ביותר של מרד. בצ'כוסלובקיה היו באותה עת כ-400,000 יהודים, אך רק 400 מהם נהיו חלוצים. הגישה החרדית ששלטה בכיפה ראתה בעליה לארץ כפירה בעיקר של המתנה פסיבית לבוא המשיח, והצטרפות לתנועת 'בני עקיבא' נתפסה בעיניה כהתפקרות. למגינת לב הוריו, הצטרף דוד להכשרה של בני עקיבא, והיה מהאחרונים שהצליחו ב-1940 לצאת מאירופה הנאצית באישור חתום של הגסטאפו.

הוא עלה על אניית מעפילים, אך כשראה לנגד עיניו את הרי הכרמל, נתפסה האוניה על ידי הבריטים, ונוסעיה נידונו לגירוש. הם הועלו לאוניה 'פטריה', שהיתה אמורה להוביל אותם לאי הגזירה מאוריציוס שבאוקיינוס ההודי. דוד, יחד עם חברו (ולימים גיסו וחבר ניר עציון) יצחק בן סירא ז"ל החליטו לברוח. הם קפצו מהאוניה באישון לילה, והצליחו להגיע בשחייה לחוף, כאשר המכנסיים שעליהם הוא כל רכושם. כעבור חמישה ימים התרחש פיצוץ בבטן הפטריה, 267 איש נספו, ומאות האנשים האחרים שהיו בה נתפסו ונכלאו על ידי הבריטים בעתלית.

ביומו הראשון בארץ ישראל נתפס דוד על ידי השוטרים הבריטים, ואז נקט בשיטת דוד הבורח מפני שאול שנתפס בידי אכיש מלך גת: הוא העמיד פני משוגע, והצליח להיחלץ מהם.

דוד הצטרף לקבוצת אברהם שנקראה על שמו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל, שנפטר ביום ג' באלול, בדיוק אתמול לפני 83 שנים.

למרות הניסיון המר עם הבריטים עשה דוד צעד נועז נוסף, וזמן לא רב אחרי שעלה לארץ, הצטרף לצבא הבריטי כדי להילחם בגרמניה הנאצית שהיתה באותם ימים של תחילת המלחמה בתנופת ניצחון. הוא גויס לפלוגה של חיל ההנדסה ש-30% מחייליה היו ערבים, ולא היה בה אף לא שומר מצוות אחד.

לאורך כל המלחמה שירת דוד בחזיתות שונות, כאשר בכל מקום אליו הגיע ניסה לעזור לאחיו היהודים: בדמשק שהצליח להבריח ארבעה בחורים יהודים ברכבת החיילים, באלכסנדריה לימד ילדים יהודים שירים בעברית, בלוב ניסה להקים סניף של בני עקיבא, וכך במקומות נוספים.

עם תום המלחמה, לאחר לחימה קשה בצפון איטליה, ערק דוד מהצבא הבריטי כדי להושיט יד לשארית הפליטה. הוא היה אחד היהודים הראשונים מהעולם החופשי שפגשו את האזורים המוצלים מאש הכבשנים, ממקלטי המנזרים והמחבואים השונים. לכל מקום שאילו הגיע הצטופפו סביבות מאות מהם לשמוע מילות עידוד ונוחם, ולגלות שיש תקווה ויש תקומה בארץ ישראל. יחד עם 120 חיילים נוספים מן הבריגדה היהודית הצטרף דוד למוסד לעליה ב', ועסק באיתורם וחילוצם של שאריות הפליטה. הוא נמנה עם הכפילים שהחליפו תעודות עם ניצולים כדי שאלה יוכלו לעלות לארץ, והמשיך לפעול ללא לאות לסייע ליהודים בגרמניה, בבליה, בהולנד ועוד לבסס את יהדותם ולהעלותם לארץ ישראל.

בפסח תש"ז - 1947, עלה דוד לארץ עם ארוסתו, חברתנו עדינה ז"ל, אותה פגש לאחר שערק מהצבא הבריטי, והם שמו פעמיהם הישר ליעד הלאומי הבא, ההתיישבות בכפר עציון. היה זה בדיוק אתמול ג' אלול לפני 71 שנים, כאשר דוד ועדינה באו בברית הנישואין בכפר עציון.

בהיותו בעל ניסיון צבאי ובעל היכרות קרובה עם הבריטים, התבקש דוד מיד עם הגיעו לשמש כמוכתר הכפר, ולתווך בעימותים בין יהודים ערבים ואנגלים. הוא זכה לסוסה בתור רכב צמוד, לאקדח בלתי חוקי, ולשיעורים ממורה שנשלח על ידי הסוכנות ולימד אותו ערבית כמו גם ידע על תרבות המזרח והליכות החברה הערבית.

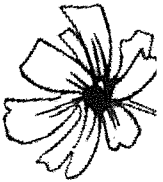
בחורף תש"ח החלו התקפות הערבים על יישובי גוש עציון, ובארבעים הימים שקדמו להקמת המדינה הם הפכו למסכת קרבות עקובה מדם. דוד היה מהלוחמים ששרדו את הקרב האחרון, שהחל בג' באייר, והשתמש בידע שרכש בחיל ההנדסה הבריטי כדי למקש את השטח שמסביב לכפר. בקרב זה הוא נפצע, ונלקח עם שרידי יישוב הגוש לעשרה חודשים בשבי הירדני באום אל ג'אמאל. לאחר השחרור מהשבי קמו דוד ועדינה עם אחדים משרידי כפר עציון ששהו בגבעת עליה ביפו, והקימו את יישובנו ניר עציון.

כאן התגלה דוד של ימי השגרה. דוד שלא נלאה מכל קשיי הקיום הנוראים שהיו מנת חלקם של מייסדי ניר עציון בשנים הראשונות. באותן שנים נראה היה לעתים שאין כל סיכוי ליישוב לשרוד, והיה מחסור חמור במזון ובציוד בסיסי, כמו גם בכוח אדם ובאנשי עבודה. בעיצומם של הימים הקשים ההם היה על היישוב לקבל הכרעות קשות באשר לעתידו, ולבנות עצמו מבחינה כלכלית. דוד היה מהנושאים בעול כמיטב יכולתו, ולאורך כל חייו בניר עציון חי חיים ארוכים חיי תורה ועבודה מלאים.

דוד עיברת את שמו בצעירות לבן דוד, ואכן הוא לא היה בן דוד רק בשם משפחתו אלא היה גם בן ממשיך לדרכיו של דוד מלך ישראל. על דוד המלך נאמר "שהיה זהיר במצוות וירא שמים" (פסיקתא רבתי, פרשה ט). וכזה היה דוד שלנו שהתגלה בחיי היום-יום כאדם שמדקדק הן במצוות שבין לחברו והן בין אדם למקום.

על דוד נאמר כי "בכל מקום שהיה הולך לא היה מונע עצמו מן התפלה..." שנאמר: "שמעה אלהים רנתי מקצה הארץ אליך אקרא" (שם). וכך היה דוד בן דוד פונה בתפילה

לה' בכל קצווי הארץ הנדחים אליהם הגיע בימי המלחמה. בשנות השלום הרבות שחי
בניר עציון היה דוד פוקד את בית הכנסת מדי יום ביומו בכל התפילות, ותמיד, שחרית
מנחה וערבית נמנה עם הראשונים המגיעים למניין.

דוד היה זהיר ביותר בענייני דיבור, ונמנה ככל יכולתו מדברי לשון הרע ורכילות. הוא ידע
ליישם את הכלל: "מילה בסלע, שתיקה בשניים". אף בזאת הלך בדרכי דוד המלך
שהתרחק מ"כל שפתי חלקות לִשְׁוֹן מִדְבַּר גְּדִלוֹת" (תהילים יב).

דוד המלך התאפיין במידת הענווה, והעיד על עצמו: "ה' לא גִבָּה לִבִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי, וְלֹא
הִלַּכְתִּי בְגָדָלוֹת וּבִנְפָלָאוֹת מִמֶּנִּי" (תהילים קלא, א-ב), ואף דוד חברנו הצטיין במידת
הענווה, ונהג תמיד להמעיט בערך עצמו, ולהרבות בהערכת אנשים אחרים.

דומה שיש ביטוי אחד המסכם היטב את דמותו של דוד בן ישי וכך גם את אישיותו של דוד
בן דוד: נאמר על דוד המלך שהוא היה **"עדינו העצני"**, וזאת משום "שכשהיה יושב
ועוסק בתורה היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ".
כזה היה דוד בן דוד, גיבור מלחמה בתקופות ההרואיות, שבהן היה שותף פעיל ומסור
לבניין עם ישראל ולתקומתו, וגיבור של שלום בימים בהם הגבורה מתגלמת בהיות האדם
כובש את יצרו.

דוד התאפיין בכוח רצון עז ובדביקות במשימות בהן האמין. בכניסה לבית בן דוד היה
תלוי על הקיר המשפט: **"כשכושלים הכוחות – מגייסים את הרצון"**. כלל זה אכן היה נר
לרגליו, והוא יישם אותו כל חייו. גם בשנים האחרונות כשכבר נחלש מאוד, גייס דוד את
הרצון כדי להמשיך להגיע לתפילות ולשיעורי תורה ולהיות מעורב בכל הנעשה. הוא
המשיך להגיע לבית הכנסת גם בהיותו בזקנה מופלגת ובריאותו כבר היתה רופפת
ביותר. לפני חודשים אחדים בעיצומו של החורף, כאשר בריאותו התרופפה, והיה ברור
בעליל שהקימה המוקדמת בשעה 5:00 בבוקר, וההליכה לבית הכנסת, כאשר ראין,
המטפל המסור והדואג, מוליך אותו בחושך ובשיא הקור פוגעים בבריאותו, היה קשה
מאוד להפציר בו להפסיק להגיע לשחרית ולהסתפק בהגעה למנחה וערבית.

גם לשיעורי התורה המשיך דוד להגיע, ואף ששמיעתו כבדה מאוד היה הפליא אותנו שוב
ושוב בהערות של טעם ובהארות על פעם, בזיכרונות נוסטלגיים שהיו רלבנטיים לנושא
ובחידודי לשון חריפים.

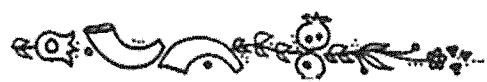
כשמתבוננים בתמונתו של דוד המופיעה בכריכת ספרו "גשר על תהומות" רואים לכאורה
איש מחזיק לפיד בוער, אולם כשמכירים את האיש יודעים **שלא מדובר באיש מחזיק
לפיד אלא באיש שהוא לפיד**. לפיד זה האיר את הדרך לרבים, והוא יוסיף להאיר לכל
מוקירי זכרו שיודעים להעלות על נס את דמותו.

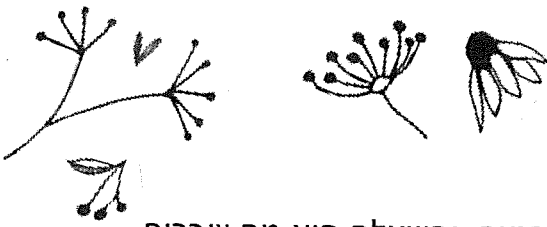
ההוד והזיו וההדר של ניר עציון פנה והלך מאתנו היום, כפי שפתחתנו, אולם הוא הטביע
חותם בל יימחה על הדורות הבאים אחריו, שיוסיפו וילכו לאורו.

תנצב"ה

עונה
טובה!

הספד - הבת אודי לביא

כי מעפר אתה ואל עפר תשוב. אנחנו צועדים מן האין אל הנצח. והשאלה היא מה צוברים בדרך אל הנצח. עוד רבות ידובר בימים הבאים על מה שאבא צבר בדרכו אל הנצח.

אבא שוכב פה לפנינו, עטוף בטלית שמזרקה מבית כנסת בוער בצ'כיה בשנת 1939, עברה עם אבא את טביעת אוניית ה"פטרייה", שרדה את השריפה וההרס בכפר עציון, והנה היא פה, בניר-עציון מובילה את אבא למנוחתו האחרונה ברגבי הכרמל.

היום גם נזכה להביא לקבר ישראל אפר מקרמטוריום מס' 2 מאושוויץ, קרמטוריום שבו נשרפה משפחתו של אבא ב-1944.

לפני יותר מארבע שנים אושפז אבא בבית חולים בירושלים. לפתע הוא קרא לי ואמר שהוא רוצה להיפרד ממני. "אתם ילדים טובים, הרבה יותר טובים מאשר אני הייתי כלפי ההורים שלי". כנראה שהמרד שמרד בהוריו כשהחליט ללכת להכשרה ולהידבק בציונות, רדף אחריו שנים רבות. אבא כותב כך בספרו: "היה זה יום קיץ בשנת 1938. בתחנה עמדה אימא שבורה, מרת לב, שיניה נשרו מפיה, היא הזקינה לפתע, בדמעות על לחייה ליוותה אותי ובירכה אותי בקול חנוק מדמעות: הישאר יהודי נאמן, בני".

אבא נשאר יהודי נאמן לתורה, לעם ולארץ. זה היה המהפך הגדול של אבא שלנו. מצוות כיבוד הורים היא אחת המצוות הקשות. עשינו כמיטב יכולתנו לקיים אותה, השתדלנו מאוד להקל על אבא את בדידותו, להיות איתו ולטפל בענייניו הרפואיים. אם לא עשינו מספיק – אנחנו מצטערים על כך.

אבא היה איש החזון והמעש.

אבא חווה את רוב הרגעים הגדולים במאה העשרים.

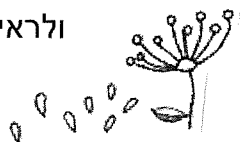
אך עם זאת התעניין בנושאים קטנים לכאורה: טיפח את גינתו שכללה עצים מיוחדים, טיפח כוורות דבורים, מדד את הגשם מעל 60 שנה, הכיר ציפורים, אהב מוזיקה חסידית, התעניין בפוליטיקה ישראלית ועולמית, היה בקי בנושאים היסטוריים, ואפשר היה לנהל איתו שיחה על דברים שאינם קשורים לאירועים דרמטיים.

כמו כן אבא ואימא שלנו קיבלו כל אדם בסבר פנים יפות, אירחו אורחים במאור פנים ונתנו כבוד לכל אדם, באשר הוא.

כי מעפר אתה ואל עפר תשוב.

נטמון את אבא ברגבי ארץ ישראל שכה אהב ועליה חלם בצעירותו, מזכור שרגבי כפר-עציון ספגו את דמו בתש"ח, ועכשיו נשמתו של אבא עולה השמימה, וגופו ייטמן באדמה הטובה של הכרמל, בניר עציון, יישוב שכה אהב, יישוב שהחזיר לו אהבה גדולה.

אנחנו מודים מאד לחברי המשק המסורים והאוהבים שטרחו למען אבא, מילאו את כל בקשותיו וליוו אותו לכל מקום. אנחנו מודים לכולם ובמיוחד לישי ודינה קידר, ליהודה רזנברג, לדוקטור קובי, לרב רונן, לנירה רון, למירי בן סירא, לחיה ליאון, לדבורה כהן ולראיין.

שנה
טובה!

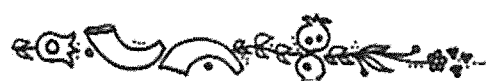
בלי האהבה שאנשי המשק הרעיפו עליו – חייו היו שונים וחסרי טעם.
אבא השפיע על כולנו בחוכמת החיים שלו, ברוחו הטובה ובאופטימיות שהקרין תמיד,
והוא השתדל להנחיל תכונות אלה לכל המשפחה המורחבת.
אנחנו נפרדים היום פיזית מאבא – אך רוחו ותכונותיו מושרשות בנשמותינו וממשיכות
ללוות אותנו ואת ילדינו ונכדינו.

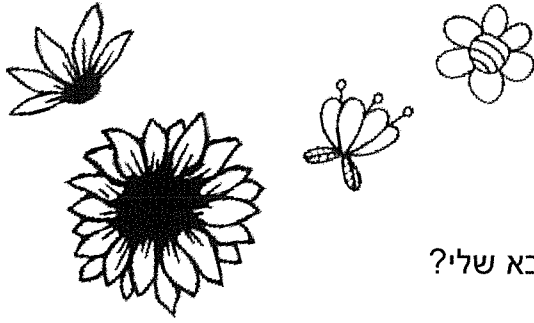

למשפחת בן דוד
לחנה נורדן
לאודי לביא
לאבי בן דוד
לשלומית שמיר
ולבני משפחותיכם

אתכם בצערכם במותו של
יקירכם חברנו
דוד בן דוד ז"ל

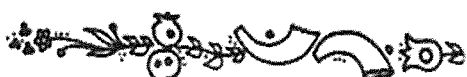
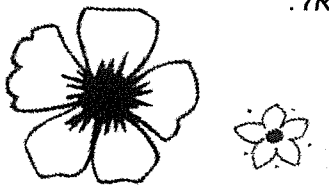
בבניין הארץ תנוחמו!

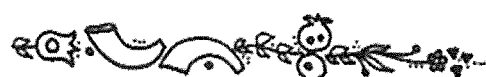

הספד - הבת שלומית שמיר

מה אומרים כשנפרדים?
איך מסכמים חיים ארוכים ומלאים כמו החיים של אבא שלי?
זכיתי להיות הבת של אבא שלי.
אבא לא היה אבא שמרים על הידיים שמפנק צוחק מתבדח מלטף ...
את האהבה קבלתי דרך הערכים שהנחיל לי.
אבא היה אדם כלל ישראלי. - ואולי לא במקרה ציינו אתמול את יום פטירתו של הרב קוק זצ"ל.
הוא היה מחובר בכל מאודו לעם ישראל למדינת ישראל לתהליך של גאולת ישראל.
בכל הצמתים בחייו הוא היה לוחם אמיץ שזכה לראות בתקומת ישראל.
וזה היה הדבר שהכי ריגש אותו.
פעם אמר לנו שהוא לא רוצה לעזוב את העולם הזה כי הוא כל כך נפעם ומתרגש לחיות בתקופה כל כך משמעותית .
הוא תמיד עסק בענייני ציבור. זה היה עיקר חייו.
על עבודתה הקשה של אמא בבית ההארכה אמר שהם נושאים על הכתפיים את מצבה הכלכלי של ניר עציון מתוך שליחות. הם ידעו שאנחנו, בני המשפחה מקריבים את חיי המשפחה לטובת קיומה של ניר עציון.
אני זוכרת אותו מארגן את ההפגנות של גוש אמונים בצפון וצועד בצעדות לסבסטיה.
אבא לימד אותי הכנסת אורחים ולא סתם אורחים. ממנו למדתי להכניס אלינו דווקא את האנשים השקופים והחלשים
אבא העריך מסירות נפש לארץ ישראל .
תמיד עניינה אותו ההתפתחות של ההתיישבות בכלל ובהר חברון בפרט ואפילו בתקופה האחרונה כשלא היה במיטבו.
אבא האמין שעם ישראל הוא עם סגולה.
עם ישראל לשיטתו צריך להיות עם חזק. צריך להוביל את העולם בתחומי הביטחון, הטכנולוגיה, הרפואה, המדע, בכל התחומים.
הייתה לו ראייה אופטימית על עתידה של מדינת ישראל.

ענה
טובה!

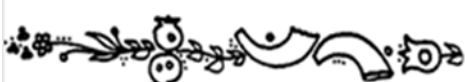
בחודשים האחרונים מצבו הבריאותי התדרדר מאוד.
בשבוע שעבר כשהגענו לביקור כבר היה קשה לתקשר אתו .
סיפרנו לו על המשפחה ושרנו לו שירי נשמה. החזקנו לו את היד והוא לחץ אותה
בחזקה, יונתן בקש ממנו להרים יד לשלום, לחייך, שנדע שהוא אתנו. במאמץ גדול
הוא הרים את ידו וחייך. כך נפרדנו. פרידה זו לא אשכח לעולם.
ועכשיו כשתמה שירת חייו לאחר 98 שנים
אנחנו צריכים להשלים את משימת חייו.
לפעול למען כלל ישראל ולמען תקומת ישראל.

הדואר נע מגיע
בפעם הראשונה
לניר עציון

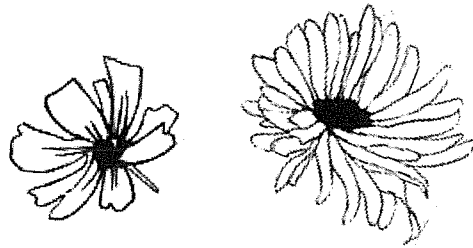

דוד עם השייח
אבו חילמי
(מייסד עין חוד)

עונה
טובה!

הספד - הנכד ממי לביא

סבא,

אתה יודע, הרבה אנשים שהכירו אותך תיארו אותך בצורה קולעת ומחויכת כ-"כמה קטן, כמה גדול".

אי אפשר לקלוט איך במטר וחצי של בשר ודם נכנסו קילומטרים של ציונות, אהבת הארץ, חלוציות, הקרבה, נחישות ועוד הרבה ערכים שבעידן שלנו הפכו אולי לטיפה מיושנים, אבל שבלעדיהם לא היינו כאן.

אני בטוח שרוב מי שנמצא כאן כבר שמע את הסיפורים על העלייה לארץ, הפאטרייה, השירות בבריגדה היהודית, המוכ'תר של כפר עציון, הפציעה בלחימה, הנפילה בשבי הירדני ועוד ועוד. בינינו, כמה בלי שאף אחד שומע, שנינו יודעים שכדי לסכם את מה שעשית אי אפשר להסתפק בהספד של כמה דקות תחת שמש קופחת. צריך לשריין את בנייני האומה לכמה ימים, ואז יהיה אפשר להתחיל לדבר.

אבל אני רוצה לדבר דווקא על פן אחר שלך, שהוא קצת פחות מדובר ומוכר, ולא פחות חשוב.

אני רוצה לדבר על המשפחתיות.

אני רוצה לדבר על איך היית לא רק גיבור, אלא איך היית סבא.

אני רוצה לדבר על הזוגיות שלכם, שלך ושל סבתא ז"ל, שהייתה אות ומופת לזוגיות איתנה.

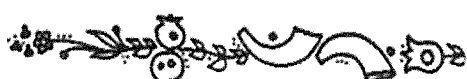
אני זוכר שלפני כשש שנים, בערך חצי שנה אחרי שסבתא נפטרה, קפצנו לבקר אותך, רחלי ואני. זה היה כמה ימים אחרי חג הפסח, והתעניינו בשלומך, ואיך העברת את החג הראשון בלי סבתא.

ואתה ענית שהיה חג מוצלח, והתפילות היו יפות מאוד ושפגשת את סבתא.

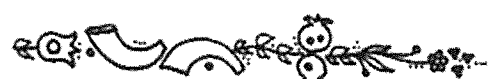
ונפלה עלינו מן שתיקה מביכה, והסתכלנו אחד על השני, והעיניים שלנו שאלו את השאלה האילמת – האם ייתכן שסבא מתחיל לאבד את צלילות דעתו?

ואתה הסתכלת עלינו, וחייכת, וסיפרת שהיית עייף מאוד במהלך התפילה, ונרדמת לכמה דקות. ובחלום הופיעה מולך סבתא, עם ז'קט חגיגי לבן ומקל הליכה מצוחצח, וקראה לך. והסיפור הזה היה כל כך פשוט, וכל כך יפה, וכל כך טבעי. גם כשסבתא כבר לא הייתה אתך, עדיין הייתם ביחד.

אתה יודע, סבא, אחד הזיכרונות החזקים שלי כילד הוא הטיולים שלנו. כשהיינו מתארחים אצלכם בשבתות, אחרי ארוחת צהריים היית לוקח אותנו לטייל ביערות. כמה קראנו לזה. היינו עוברים ליד הבית מרגוע, כמו שקראו לזה אז, ממשיכים לכיוון

עונה
טובה!

האורווה ומתחם הרכיבה, ונכנסים ליער. ואתה היית מספר לנו על החיות ביער, ועל עין חוד, ועל אלכסנדריה, והמזרח התיכון, ועל פוליטיקה, ועל ניר עציון, ועל סבתא, ואנחנו היינו הולכים לידך עם עיניים פעורות ואוזניים כרויות, ושותים בצמא כל מילה. ואחר כך היינו חוזרים הביתה, יושבים ביחד במרפסת, ואוכלים מהאגוזים שאתה וסבתא קטפתם וקילפתם.

וכאשר הגענו לכמה ימים בחופש הגדול – היינו מבליים אתך במזכירות, עוזרים לחלק את הדואר, מתפעלים ממכונת הכתיבה הישנה, וממשיכים לדבר. וכמובן איך אפשר בלי הנסיעה הקבועה לחיפה.

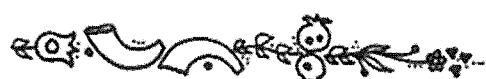
אבל המשפחתיות זה לא רק הבילויים המשותפים. זה גם, ובעיקר, המשפחה שהקמתם. בשבת האחרונה חגגנו, שבט בן דוד, שבת משפחתית משותפת. מטבע הדברים לא כולם יכלו להגיע, אבל רוב בני דוד הגיעו ביום שישי לסוסייה, והעברנו ביחד שבת מרוממת ומיוחדת. וזו הזדמנות מצוינת להגיד שוב לשלומית ויונתן תודה ענקית על היוזמה והארגון של השבת הזו. זו הייתה שבת של אוכל טוב, תנאים מצוינים, מזג אוויר פנטסטי, ובעיקר – שבת אחים. משפחת בן דוד היא משפחה גדולה עם פריסה גיאוגרפית רחבה, ואין לנו הרבה הזדמנויות להיפגש, ובכל הזדמנות כזאת אני נפעם מחדש. כאשר עשינו סבב עדכונים, שבו כל אחד סיפר מה הוא עושה ומה חשוב לו, ממש הרגשתי איך הערכים שלך, סבא, חלחלו היטב למשפחה, עד כדי כך שאפילו החתנים והכלות נבחרו בין השאר לפי הערכים האלה. התיישבות, חינוך, תרומה לקהילה, תורה ועבודה – כל אלה נמצאים במשפחה שהקמתם, ובכמויות מסחריות. ומעל הכול – החיבור. מצאתי את עצמי מדבר עם קרובים שכבר שנים לא דיברתי אתם, והחיבור כל כך טבעי, כאילו אנחנו ממשיכים שיחה שהתחילה אתמול בערב.

כמו לכל משפחה שמכבדת את עצמה, גם למשפחת בן דוד המורחבת יש קבוצת וואטסאפ. לקבוצה שלנו קוראים, כמה מפתיע, בני דוד, וחברים בה כמעט כל חברי השבט, מהילדים ועד הנינים.

בני דוד איבדו אתמול בערב את הדבק הביולוגי שמחבר ביניהם. אבל יש לי תחושה חזקה וטובה שהקשר המשפחתי והערכי מספיק חזק כדי שהמשפחה תמשיך ביחד, בחיבור, בשותפות ובאהבה גדולה.

בתחילת הדברים אמרתי שאני לא מתכוון לדבר על ההיבט הציוני והחלוצי, אבל פטור בלא כלום אי אפשר.

כל מי שקצת הכיר אותך, סבא, ידע שחלק מהלב שלך נשאר במדבריות מצריים וסוריה, בהרי גוש עציון, בשבי הירדני, ובשאר המקומות שהיית בהם לפני הקמת המדינה. למעשה, השיחה האחרונה שהייתה לנו, כשעוד היית יכול לנהל שיחה ארוכה, נסובה סביב חוויות מהשבי הירדני ואיך עזרתם לסוהר שלכם למצוא עבודה בארץ.

כשסבתא עוד הייתה בחיים, אהבתם מאוד לעשות סיבוב ביישובים המתחדשים והפורחים, נהניתם לראות את השכונות החדשות ואת בתי הכנסת הגדולים, את הגנים והמעונות, ואת הכבישים החדשים.

אז סבא, לפני שניפרד, יש לי בקשה אחת:

כשאלוקים יבוא לקחת אותך למעלה, ואין לי ספק שזה יהיה הוא בעצמו כי לנשמה כזאת לא שולחים נציג, תפתח לפניו את סוף ספר דברים ותזכיר לו מה הוא עשה למשה לפני פטירתו, איך הוא לקח אותו לסיבוב בארץ לפני העלייה השמימה. ותגיד לו שגם לך מגיע. אני מבטיח לך שהוא יסכים.

ואתם תצאו לדרך. אתה לא צריך להגיד לו לאן, הוא כבר יודע.

במהלך הטיסה דרומה מכאן, בערך 150 ק"מ בקו אווירי, תעשו חניית ביניים ליד האלון הבודד בגוש עציון. תראה איך הוא התפתח, תעיף מבט בבית הספר הענק הצמוד אליו, וקח אתך עלה למזכרת. ואז, תמשיכו עוד קילומטר דרומית מערבית ממנו, ותיכנסו בשערי כפר עציון.

תסתכל סבא, תראה את המקום שהקמת. תראה את הבתים הרבים בכפר עציון, תראה את השכונה החדשה, את המרכז המסחרי ההומה שהוקם בכניסה, תראה את בית הכנסת היפהפה, תראה את מרכז ההנצחה החדש. הייתי מציע לך לראות את הסרט המרשים והמרגש שמוקרן שם, אבל האמת שכבר ראית אותו כאורח כבוד.

הייתי מציע לך גם לקנח את הביקור בבקבוק בירה קרה ומרעננת במבשלת בירת המוכתר שבכפר עציון. תסתכל על התרשים בצד הבקבוק, מוכר לך?

ואתה יודע מה, סבא? אם אתה כבר באזור, קח לך עוד כמה דקות. עוף דרומה, לדרום הר חברון, ותתחיל לעלות צפונה. תראה את סוסייה, קריית ארבע, אלון שבות, צור הדסה, ירושלים, ענתות, שילה, עלי, נחלים, פתח תקווה, יקיר, שדה אליהו, אבני איתן, ונטור.

זאת המשפחה שלך. אלה הענפים שצמחו מהשורשים שלכם. אלה המקומות שבהם ממשיכים, כל יום, את מורשת בן דוד. ואני בטוח שבעוד כמה שנים, הרשימה רק תתארך.

ואחרי שתגמור את הסיבוב ותחזרו לכאן, תסמן לאלוקים שהגיע הזמן. וכשתגיע למעלה, אחרי שתעבור מול משמר הכבוד, תפגוש שם את סבתא, שמחכה לך עם ז'קט חגיגי לבן ומקל הליכה מצוחצח. תן לה את העלה שקטפת מהאלון הבודד ותגיד לה: "עדינה, הצלחנו".

נוח בשלום, סבא יקר. מגיע לך.

בס"ד

לחברי ניר-עציון ולתושביו

אנו נמצאים כעת בימי השלושים למות אבינו, דוד בן-דוד ע"ה.

ארבעתנו מודים לכולכם על היחס הטוב שהפגנתם כלפי אבינו. אנחנו מעריכים מאוד את תשומת הלב שהרעפתם עליו ואת הדאגה לשלומנו ולרווחתו בשנים שנשאר בגפו אחרי מות אימנו עדינה ע"ה.

בזכותכם יכולנו לחיות את חיינו בבטחה ובביתנו, בידיעה שאבא נמצא בקהילה תומכת הדואגת לצרכיו.

תודה לישי קידר על ההסעות התכופות למרכזים הרפואיים עם אבא ז"ל ועל העזרה היום-יומית בבית-הכנסת. ישי עשה זאת תמיד בחמלה ובמסירות רבה. תודה לדניאל קידר שמצא את ראיין, המטפל הטוב ביותר שיכולנו לבקש לאבא.

תודה לד"ר קובי שעמד תמיד לרשות אבא ולרשותנו בטיפול שוטף ובמתן עצות והוראות בכתב ובעל-פה בכל עת.

תודה לרב רונן שליווה את אבא והתייחס תמיד בכבוד להערותיו בשיעורי השבת. הרב עמד לרשותנו בכל שאלה שעלתה, ובימי ה"שבעה" הדריך אותנו בהלכות אבילות.

תודה ליהודה רוזנברג שביקר את אבא בביתו, עמל וטרח בעניינים ההלכתיים והכין את הבית לימי ה"שבעה".

תודה מיוחדת לנירה רון ולמירי בן-סירא שבאו לבקרו מידי יום ביומו במשך שנים והקריאו לו את העיתון היומי.

תודה לאנשי חברה קדישא של המשק, שגמלו חסד אחרון עם אבא ז"ל.

תודה ליהודית כ"ץ ולמרים וייצמן שארגנו עבורנו את האוכל בימי ה"שבעה". אנו מעריכים מאוד את הפינוקים שהרעפתן עלינו. תודה על המאכלים הטעימים שזרמו לביתנו ממטבח נשות ניר-עציון.

סליחה אם שכחנו משהו מחברי ניר-עציון היקרים והטובים, שרבים רבים מביניהם טיפלו באבינו ז"ל.

תם פרק בחיינו בניר-עציון.

אנו אסירי תודה לכולכם. תמיד תהיה בליבנו פינה חמה למקום היפה שהקימו הורינו כזכר לכפר עציון. הם עמלו והשקיעו בניר עציון את מיטב כוחם ומרצם, ובזכותם ובזכות דור המייסדים ניר עציון הוא מקום יפה ופורח שבו נולדנו וגדלנו ובו חיו הורינו עד סוף ימיהם. שנה טובה ומבורכת לכולכם.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

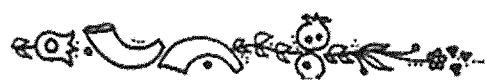
ברגשי כבוד ובברכה,

חנה נורדן, אודי לביא

אבי בן-דוד ושלומית שמיר.

שנה
טובה!

שלושים לדוד בן דוד

אלעד בן דרור

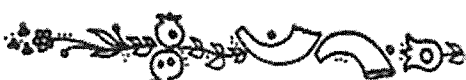
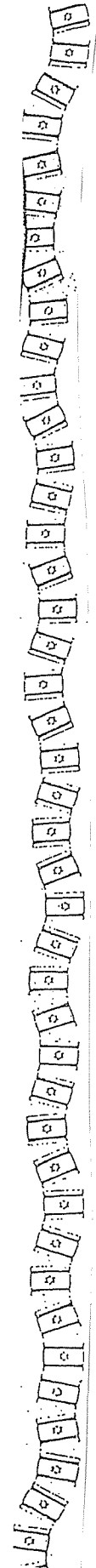
בבית הכנסת בניר עציון ישבו כל הגברים שרידי כפר עציון ביחד. כמעט צמודים אחד לשני. האחים בן סירא, יעקב שיפמן ודוד בן דוד ישבו זה לצד זה בשטח של שלושה מטרים רבועים. חבורה מצומצמת של אנשים שראו הכל. חוו על גופם חורבן ואובדן אבל גם תקומה ובניין. למרות שהפרקים הראשונים בחייהם היו שחורים וקשים הם היו אופטימיים ומלאי חוש הומור. בנו בתים והקימו משפחות, יצרו, קידמו, והמשיכו לאחוז בעולם עד יומם האחרון.

כילד גדלתי בסמוך לאותם הספסלים בבית הכנסת – ובהמשך, איני זוכר ממתי בדיוק, צץ אצלנו הכינוי – "מתחם האריות". האריות, שלחמו בכפר עציון והיו בין מקימי ניר עציון. האריות, שגם שכבר זקנו נשארו בעינינו כאריות. דוד בן דוד היה האריה האחרון.

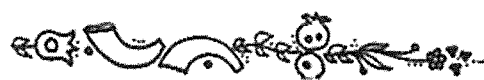
לפני כמה שנים שאל אותי הבן שלי ארנון – "אבא מה יקרה שדוד בן דוד ימות?". השבתי לו שדוד כבר בהחלט זקן, ויגיע היום שגם הוא ילך מהעולם וזה יהיה עצוב אבל – זה יהיה בשיבה טובה וכך היא דרך העולם. "אבל כשבן דוד ימות, זו כבר לא תהיה עוד אותה ניר עציון" – אמר לי ארנון. דוד היה הסמל של ניר עציון ולכתו מעמנו קשה לנו מאוד.

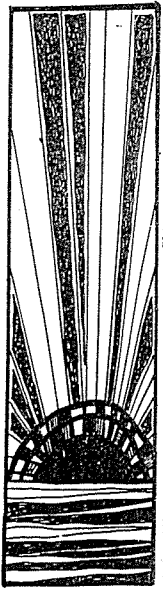
מגיל צעיר היה לי קשר טוב עם דוד. כילד שתיתי בצמא את השיחות שלו על הבריגדה ועל גוש עציון ובהמשך טיילתי איתו בחוף הכרמל כשהעביר לי בצורה מסודרת את הסיורים שהוא העביר שנים ארוכות לאורחי המלון – שאצלו נקראו עוד שנים ארוכות "מבריאים". את התכנים בכל מסלול הוא קישר לערכים, ציטט פסוקים ומדרשים וכמובן שזר את שיבת ישראל לארצו ואת סיפורי הגבורה והתקומה. הידע שהיה לו – היה עצום והיכולת להעביר את הידע הייתה כישרון של ממש.

פעמים אחדות הוא ציין בפני כי אם היה יכול היה לבחור מקצוע הוא היה רוצה להיות פרופסור להיסטוריה באוניברסיטה – אבל בתקופה "ההיא" הוא כמובן לא יכול היה לחשוב על פריווילגיה כזאת. "אז צריך היה להילחם, ולבנות ולשמור ובהמשך זה כבר היה מאוחר מידי". לצד הצהרת הכוונות הזאת הוא תמיד התעניין בלימודי ובהמשך במחקרים שלי. הוא היה מקשיב, ופעמים רבות מדהים אותי בידע וביכולת שלו לקרוא ולנתח תהליכים היסטוריים. לפני כמה שנים כשהבאתי לו ספר שכתבתי, הוא קרא את

שנה
טובה!

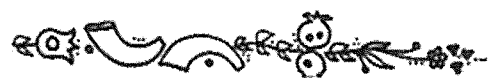
כולו תוך זמן קצר וחזר עם תובנות ומחמאות. אבי סיפר לי שבשלב ההוא הקריאה כבר הייתה קשה עליו – והוא ישב שעות בחוץ בשמש בכדי שיוכל לקרוא את הספר. מכל הפרקים ההיסטוריים – ומכל החיים גדושי המעש. אין ספק שהפרק שהיה החשוב והמשמעותי מבחינת דוד היה זה של כפר עציון. בהנחלת המורשת הזאת הוא עסק כל ימיו. את השיחה בכותרת "מכפר עציון לניר עציון" הוא העביר כמות עצומה של פעמים לפני קהלים מגוונים ובעיקר לבני נוער במגזר הדתי. הוא התמיד בזה עד השנים האחרונות ממש – עד הפעם ההיא בה אמר לי: "זהו, אני כבר חלש – מעכשיו תעבירו אתם". כשבשנים האחרונות סיפרתי לו שהעברתי לנוער במשק את השיחה על כפר עציון – הוא חייך ואמר תודה, ולתגובה דומה זכתה גם נירה רון שממש לאחרונה בישרה לו שהסיור המסורתי לבני המצווה של ניר עציון, שהתקיים בהדרכתו בגוש עציון שנים רבות, התקיים לראשונה בלעדיו וימשיך כך גם בשנים הבאות.

בשנים האחרונות, לאחר לכתה של עדינה, משא השנים החל לתת בגוף את אותותיו. אבל השנים האלה לא היו עבור דוד שנים רעות. בבית הכנסת ילדי המשק באו לאחל לו שבת שלום לאחר התפילה ולקבל ממנו לחיצת יד של יישר כוח אחרי ששרו אנעים זמירות, ובימים רבים של שני וחמישי הוא ביקש שוב ושוב עוד ברכה לילדת – וסיפר על עוד צאצא שנוסף לשבט כשכולו קורן מאושר.

גם האירועים בעולם ובמזרח התיכון – הסבו לו אושר לא מבוטל. האביב הערבי שהוליד מלחמות אצל שכננו, טראמפ והעברת השגרירות לירושלים ואירועים אחרים הביאו אותו כמה פעמים לומר "שהוא רוצה לחיות עוד שנים רבות" – "החזון של הנביאים הולך ומתגשם ואני רוצה לראות את זה בעיניים". אופטימיות, אמונה, חיוך – כולנו יכולים ללמוד מזה שיעור.

גם ממכם בני משפחת בן דוד היקרים למדנו בשנים האחרונות שיעור. שיעור בכיבוד הורים. לא הייתה שבת אחת בשנים האחרונות שדוד נשאר לבד. התמדתם בסבב הזה ללא לאות – וזה ראוי להערכה עצומה. הפכתם לחלק מהקהילה וכמו שדוד יחסר לנו גם בחסרונכם בוודאי נרגיש.

האריה האחרון ממתחם האריות – כבר לא כאן. הלך מאתנו אדם גדול – שתרם תרומה אדירה לעם לארץ ולקהילת ניר עציון. נזכור אותך, דוד בן דוד – נזכור אותך תמיד.

דוד בן דוד ז"ל - הרפתקן בלתי נלאה!

נירה רון

דוד, זכרוננו לברכה, נוכח בזכרונותי מאז הייתי ילדה.

כבת לשרידי כפר עציון, הייתי גם אני שייכת לחבורת אנשי כפר עציון שחיו בניר עציון, והקשר ביניהם היה קשר קרוב מאוד ויצב בכל השנים. בנוסף לקשרי המשפחה שהיו בין רובנו, היה גם קשר מיוחד שנוצר בעקבות השתייכותנו לחבורה זו.

את סיפורי כפר עציון שמעתי מדוד בן דוד ומפנינה בן סירא, זיכרונם לברכה, בכל שנה בנסיעה לאזכרה בהר הרצל בירושלים ובחזרה ממנה. הם תמיד היו מתווכחים על פרט זה או אחר, המבוגרים האחרים דברו פחות ואני לא שבעתי משמוע את הסיפורים. נדמה לי שהסיפורים היו מתגלגלים מפיהם בכל מפגש.

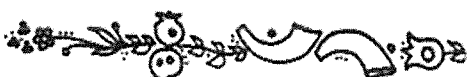
אמי ז"ל יחד עם פנינה בן סירא ז"ל, בתפקידן כחובשות הצילו את חייו של דוד בשאתן אותו למשואות יצחק בלילה האחרון והלכו עמו לשבי הירדני. אמי, עם שובה מן השבי עם הנשים לאחר שלושה שבועות, היא זו שבישרה לעדינה שלתינוקת שעמדה ללדת, חנה, יש אבא חי. פצוע, בשם בדוי, בשבי, אבל חי!

בשנת 1967 עם שחרור גוש עציון, היה אך טבעי שנתרכז כולנו בביתם של דוד ועדינה לחגוג את המאורע. דוד היווה את המרכז של אנשי כפר עציון בניר עציון.

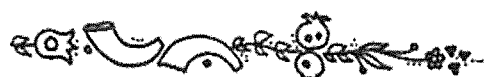
עם פטירתו של דוד, איבדנו את אחרון השרידים מכפר עציון שחיו בניר עציון. ובעצם הלך לעולמו הגבר האחרון שנותר מן הדור ההוא שנלחם בכפר עציון. פרק כפר עציון בניר עציון תם, הוא הפך להיסטוריה! אני מרגישה שזו נקודת ציון משמעותית.

דוד אמר לי תמיד, תקשיבי טוב כי את הבאה בתור, את חייבת להמשיך ולספר את סיפורה של ניר עציון. אני מתייחסת לכך כאל צוואה שהשאיר לי ואעשה כמיטב יכולתי. לפני חודשיים נסעתי עם הנוער לביקור בכפר עציון ובהר הרצל, סיור שדוד ליווה שנים רבות. למחרת סיפרתי לו על הביקור והוא אמר לי מילה אחת: "תודה".

בשנים האחרונות, עם ירידת הראייה של דוד, הייתי נוהגת לבוא לביתו מספר פעמים בשבוע, להקריא לו את העיתון. כשהגעתי היה מקבל את פני בחיך גדול, כזה שבא מן העיניים, ובלחיצת יד איתנה. העיתון היה כבר בהישג יד מחכה לבואי. הוא ביקש לשמוע על הפוליטיקה בארץ ובעולם, על נושאי צבא, מדע וכלכלה, על גילויים חדשים בארכיאולוגיה. והיינו בוחרים יחד את הטורים האישיים שרצה לשמוע. הוא רצה לדעת הכל והיה מעורה בכל הקורה בארץ ובעולם. אני, שלא הייתי מעודכנת כמוהו הייתי טועה לפעמים בביטוי שמות של אנשים או מקומות והוא נהג לתקן אותי. לרוב היה לו גם להוסיף ולספר על המקומות שנזכרו בחדשות, בהם היה במסגרת שירותו בבריגדה או במסגרת פעילותו עם שארית הפליטה בדרכם לארץ ישראל. נראה שהיה בכל מקום כמעט באירופה והמזרח התיכון, ונהג להתגאות על שכמעט לא היה בית כלא שלא נכלא בו.

שנה
טובה!

סיפור חייו המופלא ריתק אותי תמיד. ביני לביני כיניתי אותו "הרפתקן בלתי נלאה". נדמה שלא היה שום פחד בליבו ואף פעם לא הסס לצאת להרפתקה נוספת. דוד היה לוחם בנשמתו והיה ברור שלא יעזוב את העולם הזה ללא מאבק.... הוא כל כך האמין בארץ הזאת ובמדינה הזאת, שלא רצה להפסיד את העתיד המזהיר שצפה לה.

כשישבתי אתו בבקרים, מדי פעם היה מגיע טלפון עם בקשה שיספר את סיפורו לפני תלמידים, סטודנטים, חוקרים. אף פעם לא שמעתי אותו עונה בשלילה, גם כאשר כוחו תש וקולו נחלש. לפעמים הייתי לוקחת ממנו את הטלפון, כי התקשה לשמוע את הדובר. בדרך כלל הבטחתי להיות נוכחת בפגישה כדי לעזור, אך האמת היא שזה היה רק תירוץ עבורי להיות נוכחת בפגישות. תמיד שמעתי בהן משהו חדש. תמיד למדתי בהן משהו נוסף שלא ידעתי.

בקיץ שעבר, דוד קבל בביתו 13 (!) קבוצות נוער מקיבוצי הקבוץ הדתי במסגרת המשחק "המרוץ לקיבוץ", בו הם נסעו מקבוץ לקבוץ בעקבות חידות ודפי משימה. המשימה שלהם בנר עציון הייתה לענות על שאלות מתולדות חייו של דוד. זה לא היה לו קל, אך הוא לא וויתר ואני בטוחה שהחוויה תישאר חקוקה בזיכרונם של בני הנוער. הם היו כמעט האחרונים שזכו לשמוע על חייו מכלי ראשון.

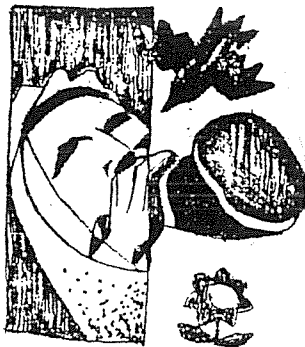
גם בעבודתי בארכיון, הייתי באה אליו לא פעם עם שאלות על מסמכים שמצאתי, הזיכרון שלו אף פעם לא אכזב, ובדרך כלל גם צץ לו סיפור פיקנטי חדש על השנים הראשונות של ניר עציון.

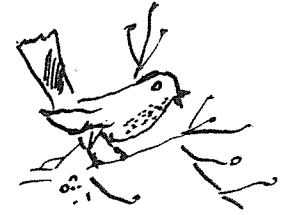
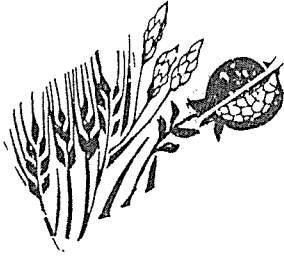
לא פעם שיבחו אותי על התמדתי בקריאת העיתון לדוד. תשובתי היא שבמקרה זה אני חשה שקבלתי הרבה יותר מאשר נתתי. המפגשים עם דוד היו תמיד מרגשים. לא פעם הייתי נוכחת במפגשים עם אורחים שבאו לשמוע אותו, לתת הרצאה, או הנכדים שבאו לנגן ולשיר איתו. באחד המקרים נכחתי במפגש שלו עם חבר לנשק שהיה בטוח במשך 65 שנים שדוד נהרג בכפר עציון והופתע לגלות שהוא חי קיים בניר עציון....

בכל פעם חשתי מועשרת יותר בצאתי מבואי ואני מודה על הזכות שנתנה לי.

עם לכתו אני מרגישה קצת יותר יתומה משהייתי. הוא יחסר לי!

יהי זכרו ברוך!

דוד בן דוד ז"ל וימין אורד - לזכרו.

חיים פרי – מנהלו לשעבר של ימין אורד

לסיפור חייו המטלטלים, חדורי האמונה התעוזה והמעש של דוד בן דוד, עוד סיפור קטן מפי שכן. סיפור על רגשי הקרבה שלו לימין אורד, קרבה שהיתרגמה להתעניינות מתמדת, להשתתפות באירועים חשובים - ומעל לכל - להיענות לכל קריאה לחלוק עם הנוער את קורותיו בזמנים הנוראים וגם, מלאי ההוד של תקומת ישראל, אותם חווה דוד.

זכורים הדברים החמים בברכותיו בטקסי בסיום השנתיים. טקסים שבהם היו דוד ורעיו לדור המייסדים, אורחי הכבוד, ולא מעט מבני הנוער הרעיפו עליהם כבוד והערצה.

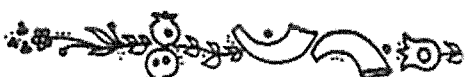
דוד אהב במיוחד להשתתף בטקסי האזכרה לאורד וינגייט, שנערכו בכפר ברוב עם, ובהשתתפות ותיקי הצבא הבריטי ווטרנים של הצבא האדום, ונציגי צה"ל. אורד וינגייט, היה עבורו, כשברקע ניסיון חייו עם הבריטים - כוכב זוהר באפלה.

אך לא רק על אלה באתי לספר, כי אם על מעורבות מדהימה שהייתה לו בתהליך חינוכי ייחודי לכפרנו. אחד האתגרים המורכבים שלנו היה האתגר של נטיעת זרעי אמונה וזהות יהודית בלב הנוער שבא אלינו עם גלי העלייה הגדולים.

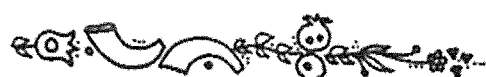
באותה עת, הרב ולדמן יחד עם אנשי החינוך בכפר, יזמנו את הקמתו של מכון "שבות עם". המטרה הגדולה הייתה להעמיד שיטה מותאמת חינוכית ופסיכולוגית לנוער שבגיל ההתבגרות מתוודע לבעייתיות של מעמדו האישי מבחינה הלכתית.. השיטה התבססה על מסלולים מקבילים, מסלולים שחברים זהב לזה עם השלמת התהליך, ובכך יוצרים מוכנות נפשית ורגשית מושכלת לגיור.

המסלולים עמדו, האחד, על לימוד מסודר ומדורג של תכנים, והשני - מקבילו - מסלול חוויתי שמכוון להתפתחות הרגשית של רגשי שיוך לעם ישראל ולתורת ישראל. לא אכנס לפרטים מעבר לכך, שלשם האחדת שני המסלולים נדרשה יצירתיות רבה, וכאן נכנס דוד ז"ל לתמונה.

כאשר באו לסיומם שלבי ההכנה המקבילים, והגיע זמן איחוד מסלולים, היו הנערים מוזמנים, אחד אחד אחר כבוד, "לפוליש" של בית הכנסת בניר עציון, למפגש מיוחד מאד. וכך היה: דוד ישב במרכז השולחן ושניים מחבריו הוותיקים לצידו. ישיבה שרק דמתה לבית דין, אך כל תכליתה היה שיחה משחררת עם הצעיר היושב מולם, ומספר על תכני הלימוד ועל החוויות שחוו - יחד עם סיפור חייהם. שיחה שדוד שזר לתוכה את סיפורו. המחשבה מאחורי המעמד. הייתי אומר הכמעט אינטימי הזה, הייתה כפולה, רצינו להוריד את מפלס החרדה לקראת המפגש עם בית הדין לגיור, ובד בבד לבנות אצל הצעירים תודעה של זרימה בין דורית, תחושה של המשכיות שרשרת הדורות. שרשרת שהם חלק נכבד וחשוב ממנה.

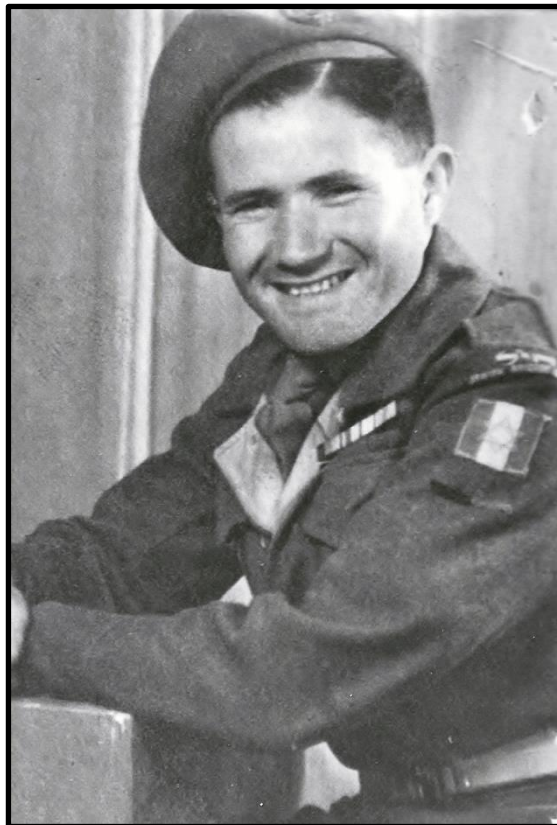
שנה טובה!

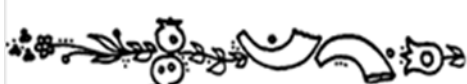
היחס דוד שידר לכל נער ונערה ממעקי ליבו, שבא עם יחד חשיפה של פרקים מהביוגרפיה האישית שלו, והמסר של "גם אתם חלק בלתי נפרד מהסיפור, מההיסטוריה של העם הזה - חלק בלתי נפרד מאתנו", כל זה תוך שיח טבעי שדוד הוביל, כשעיניו וחיוכו מקרינים אהבה גדולה. - בנו אצל הנוער תודעה של היות רצויים ואהובים. מצב תודעתי רגשי שנמיר על פי רוב את היראה מיום הדין של בית הדין. דוד העניק להם תחושת ערך ובטחון עצמי שבא מבפנים.

אי אפשר להגזים במשמעות השנוי הנפשי שחווייה זו חוללה אצל הנערים, והתשתית הרגשית לכל ימי חייהם שערכה לא יסולא בפז. .

בסוף כל מפגש כזה, העניק דוד לנער זוג תפילין חדש ומהודר, בעודו מקפיד על קשר עיין עם הנער, כאומר, עם התפילין שעוברים מידי לידך, אני מעניק לך גם סיפור חיים, שכל מרכיבי תולדות עמך וזהותך שזורים בו. ואתה המענה לתפילת הדורות של תקווה וערגה לציון. תפילין אלה היו עם אבות אבותיך, ועכשיו הם עוברים אליך, כי בחיר ההשגחה האלוקית אתה, לא פחות!. אתה המענה לתפילותיהם – וזו משמעות זכות האבות והאימהות שמתגשמת בך... ואני יודע על בוגרים שלנו, שעם הנחת תפילין עולה בזיכרונם מעמד הקבלה ההוא...עם דמותו של האיש שמידיו קיבלו אותם. ת.נ.צ.ב.ה

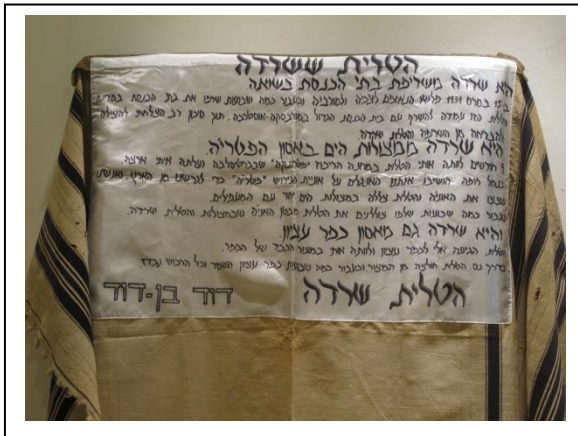

דוד במדי
הבריגדה
היהודית

הטלית ששרדה לזכרו של דוד בן דוד ז"ל

נירה רון

אי אפשר להיפרד מדוד בן דוד ז"ל בלי להזכיר שוב את סיפור הטלית ששרדה, אותה טלית שעטפה אותו בדרכו האחרונה ונכחה כל כך בשבעה. הטלית שסיפורה הוא סיפורו של דוד. ניצולת שואה כמוהו, עלתה אתו לארץ באניית המעפילים, וטבעה בים עם שאר מעפילי "פטריה" (ממנה הוא עצמו הצליח להימלט בשחייה), עברה את הקרבות בכפר עציון וחיכתה לשובו

בירושלים ובגבעת עליה עם אשתו עדינה ובתו הקטנה חנה שנולדה בשבתו בשבי הירדני. הטלית שרדה כמוהו מן האש, מן המים ומן החרב (למעשה, בין פגישה לפגישה הספיק דוד עוד הרבה דברים).

דוד מסר את הטלית היקרה למשמורת בהיכל שלמה בירושלים, שם היא מוצגת. התנאי למסירתה היה שבכל שנה תוחזר אליו הטלית כדי שיוכל להתעטף בה ביום השואה והגבורה, וכאשר ילך לעולמו תוחזר אליו שוב כדי שיתעטף בה בדרכו האחרונה.

עם תום השבעה הוחזרה הטלית למקומה הקבוע במוזאון היכל שלמה.

הטקסט על הטלית:

הטלית ששרדה

היא שרדה משריפת בתי הכנסת בשואה ב-15 במרס 1939 פלשו הנצים לצ'כיה ולמורביה וכעבור כמה שבועות שרפו את בתי הכנסת במדינה הטלית הזו עמדה להישרף עם בית הכנסת הגדול במורבסקה - אוסטרבה. תוך סיכון רב הצלחתה להצילה ולהבריחה מן השריפה. הטלית שרדה.

היא שרדה ממצולות הים באסון פטריה

9 חודשים לוותה אותי הטלית במחנה הריכוז "פטרונקה" שבברטיסלבה ועלתה איתי ארצה בנמל חיפה הושיבו אותנו האנגלים על אוניית הגירוש "פטריה" כדי לגרשנו מן הארץ. ואנשינו פוצצו את האנייה והטלית צללה במצולות הים יחד עם המעפילים. כעבור כמה שבועות שלפו צוללנים את הטלית מבטן האנייה שבמצולות והטלית שרדה.

והיא שרדה גם מאסון כפר עציון

בדרך נס הטלית חולצה מן המצור. הטלית הגיעה אלי לכפר עציון ולוותה אותי במצור הכבד של הכפר וכעבור כמה שבועות כפר עציון הושמד וכל הרכוש נבזז.

הטלית שרדה

את סיפור הטלית ניתן לקרוא באתר "היכל שלמה",

ואפשר לשמוע את דוד מספר אותו בסרטון מרגש ב- youtube (להקיש: הטלית ששרדה דוד בן דוד).

אני מצרפת את סיפור הטלית כפי שכתב אותו דוד ז"ל לעלון "בניר" מס' 385, סיון תשס"ו, יוני 2006.

הטלית ששרדה

דוד בן דוד

בשבתות ובחגים אני מתפלל בטלית יוקרתית ובימות החול בטלית פשוטה.
בטלית ישנה, קרועה ובלויה וצהובה מרוב זקן אני מתפלל פעם בשנה.
ביום השואה והגבורה.

בחורף 1939 הייתי בהכשרה באוסטרבה שבמורביה ובחודש מרס 1939 פלשה גרמניה הנאצית לצ'כיה ולמורביה וכעבור זמן קצר שרפו הנאצים את בתי הכנסת במדינה. לילה אחת ניתנה באוסטרבה אזעקת אש, יצאתי החוצה וראיתי את בית הכנסת הגדול בלהבות. רצתי לשם ומצאתי שם את הנוער ההיטלראי משתולל והולל בתוך בית הכנסת הבוהק ומשליך לרחוב את כל תשמישי קדושה. חטפתי טלית וברחתי אתה כדי שלא יגלו שאני יהודי.

עם הטלית הזו עליתי ארצה באניית המעפילים "פסיפיק", בחיפה תפסו האנגלים את האנייה והעבירו את כל המעפילים על מטענם לאניית הגירוש "פטריה". בליל ה-20 לנובמבר 1940 יצחק בן-סירא ז"ל ואני קפצנו לים ובחשכת הלילה הגענו לחופי חיפה ערומים ויחפים כשכל המטען שלנו, ובתוכו גם הטלית נשאר באנייה. כעבור חמשה ימים הפטריה פוצצה וטבעה ואתה 267 מעפילים וכן כל המטען, לרבות הטלית, והכל שקע לקרקעית הים. כעבור כמה שבועות הורידו האנגלים צוללנים ובהלחמה תת ימית פרצו תאים והוציאו חלק מן המטען, ביניהם גם את הטלית. והעבירו את כל המטען למחנה העצורים בעתלית. החברים שלי זיהו את הטלית וכשהשתחררו העבירו אותה לקבוצת אברהם שבכפר פינס. אני כבר לא הייתי אז בקבוצת אברהם, שירתי כבר אז בצבא וכשחברי קבוצת אברהם עלו להתיישב לכפר עציון העבירו לשם גם את הטלית. כשהשתחררתי מן המלחמה ומן השליחות, כעבור כ-6 שנים, קבלתי חזרה את הטלית. בחורף 1947 הועברה אשתי עדינה מכפר עציון הנצור לירושלים ובגלל מצוקת מקום בשיירה עדינה יכלה להוציא אתה רק מעט בגדים, הטלית נשארה בכפר עציון. יום אחד הופיעו בגוש עציון הנצור כמה חיילים אנגליים הרפתקנים והם נעתרו לבקשתי להעביר לעדינה לירושלים כמה בגדים. ובתוך הבגדים השחלתי גם את הטלית.

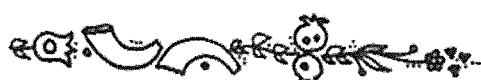
בד' באייר תש"ח כפר עציון נפל וחרב, בית הכנסת נשרף וכל תשמישי קדושה נבזזו, כמעט כל החברים נהרגו ורכושם נשדד. אני נפלתי בשבי כשרק פיג'מה מוכתמת בדם מן הפציעה לעורי.

הטלית בירושלים שרדה

כאמור, בטלית הזו אני מתפלל פעם בשנה
ביום השואה והגבורה.

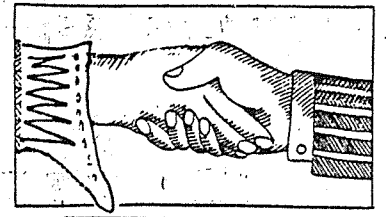
שנה
טובה!

סוד הזוגיות האידיאלית

הרב רונן לוביץ

האם הזוג הראשון בעולם, אדם וחוה, מציב בפנינו מודל אידיאלי של זוגיות? התשובה אמורה, לכאורה, להיות חיובית, שהרי בברכה השישית משבע ברכות הנישואין אנחנו מברכים: "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם". ברם, מסיפורם של אדם וחוה נראה שהם לא היו רעים אהובים זה לזה במיוחד. משום כך נהגו בדחנים שבישראל ליישב ולהסביר שהסיבה היחידה לאושרם של אדם וחוה היתה נעוצה בעובדה הפשוטה שלא היתה אצלם חותנת שהתערבה...

מעבר לכך, אנו מאחלים לכל זוג שיחיה כמו אדם וחוה בגן עדן, שם לא היו אנשים אחרים, וכך הנאמנות ההדדית היתה יכולה להיות מושלמת. אנו מברכים כל זוג בכלולותיו שכל אחד מהם יראה בבן זוגו את חזות הכל.

הזוג הראשון בעולם, אדם וחוה, מציב אמנם דגם ראוי לחיקוי מבחינת הנאמנות ההדדית, אולם מבחינות אחרות גן העדן הזוגי שלהם היה קצר מועד, ושיתוף הפעולה ביניהם התחיל ברגל שמאל. הדבר בא לידי ביטוי לא רק בכישלונם המשותף בחטא האכילה מעץ הדעת, אלא מן הסתם גם במה שבא לאחריה: הטחת האשמות הדדיות.

מאחורי כל גבר נכשל עומדת אישה שבצווארה יוכל לתלות את כישלונו, ומאחורי כל אישה שמועדת, יש נחש ארוך ומתפתל של תירוצים שעליהם היא תוכל להטיל את אשמת טעויותיה. כשאני מדמיין את הדיאלוג של חילופי האשמות שהתנהל בין אדם לחוה מיד לאחר ששערי גן העדן ננעלו מאחוריהם הוא מצטלצל באוזניי בערך כך:

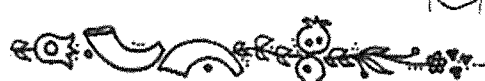
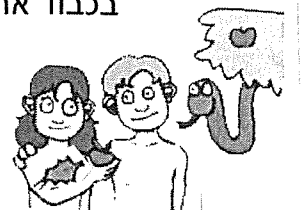
אדם: "הכל בגללך חוה, את אף פעם לא מסוגלת לשמור על דיאטה. אומרים לך לא לאכול משהו, ואת דווקא אוכלת..."

חוה: "מה אתה אומר, צדיק שלי, כשנתתי לך מהפרי האסור אתה אכלת כאילו הכול מת ואין מחר".

אדם: "שוב את מעצבנת, הייתי צריך להיפטר ממך עוד קודם, ולתת לך להתחתן עם הנחש שלך".

חוה: "זה בסדר אדם, כבר התחתנתי עם נחש אחד..." (בהשראת מרק טווין, 'יומנו של אדם/יומנה של חוה').

וכך הם מן הסתם המשיכו להתווכח עוד ועוד, שהרי הם טרם שמעו על הקשבה פעילה, על הכלה ואמפטיה ועל גברים מאדמת מאדים ונשים מצלעות של נוגה. כל הטענות הטעונות והמענות שלא הספיקו אדם וחוה לומר זה לזה, צאצאיהם אחריהם ממשיכים בהם עד עצם היום הזה, כשהם מטיחים "מילות חיבה" ו"ברכות" אלה באלה, ומפרנסים בכבוד את העוסקים ביישוב סכסוכים, בחכמת הגישורים ובמדעי הגירושין.

אילו נקטו אדם וחוה בגישה חיובית המאפיינת זוג אוהב, הם היו מנסים לגונן זה על זה, ולא להאשים האחד את חברו. כמדומני שהיה זה ר' שלמה קרליבך שהסביר כיצד כל ההיסטוריה האנושית היתה יכולה להיראות שונה לגמרי. אילו היה אדם מבקש מבורא עולם: "תאשים אותי ולא את זוגתי, אני כשלתי בכך שלא הסברתי לה די הצורך את איסור האכילה מעץ הדעת, לכן האשמה בחטא רובצת עלי בלבד", ואילו חוה היתה אומרת: "האשם אותי ולא את בן זוגי, שכן אני נתתי לו מהפרי ופיתיתי אותו לעבירה, ועל כן אדם חף כל פשע", הייתכן שבורא עולם לא היה סולח לזוג נחמד שכזה. הרי כלל ידוע הוא: "מודה ועוזב – ירוחם".

ברם, הם העדיפו להתנכר זה לזה. דומה שהתורה ממחישה לנו בסיפור גן העדן את טיבו הקמאי והבסיסי של האדם, הנוטה להתנער מאחריות ולהאשים את הזולת בכישלונותיו. מתוך הבנה זו הצביעו חז"ל על כפיות הטובה שאפיינה את האדם הראשון, כאשר העז להאשים אף את הבורא בחטאו וקבל בפניו: "הָאִשָּׁה אָשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתַתָּה לִּי מִן הָעֵץ וְאָכַלְתִּי". חכמים הדגישו שאדם הראשון – כפוי טובה היה (עבודה זרה ה, ב), שכן באמירה זו הוא כפר בטובה שעשה עמו בורא עולם בבוראו את האישה, וכדברי רבי עובדיה ספורנו בדבריו הוא "ייחס אשמתו לקונו, תחת שיעשה תשובה כמו דוד".

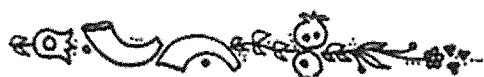
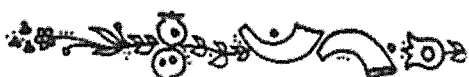
במדרש בראשית רבה עמדו חז"ל על כך שהבורא צפה מראש את כפיות הטובה של יצירו. בכך הם הסבירו מדוע, בניגוד לכל שאר בעלי החיים שנבראו זכר ונקבה, האדם נברא לבדו כיצור יחיד. לדבריהם צפה הקב"ה שהאדם עתיד לקרוא תיגר ולהתלונן על האישה, "לפיכך לא בראה לו עד שתבעה בפיו" (ב"ר, פרשה יז).

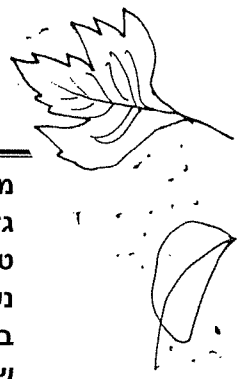
כלומר: אדם הראשון היה מראשיתו 'קוטר' גדול. החסר בהכרת טובה, והנטיה האנושית לראות את השלילה בכל דבר במקום את החיוב, הם כנראה תכונה אנושית טבעית, אולי מולדת. זה מתחיל כלפי הקב"ה וממשיך כלפי בני אדם, וכאשר אנשים לא יודעים להכיר טובה – הם לא יכולים ליצור זוגיות טובה, ולא חברה טובה.

מערכת היחסים בין אדם וחוה לא היתה מערכת יחסים של בני זוג המשלימים זה את זה, אלא מאשימים זה את זה. לא של הרוצים זה בטובת זה, אלא של אנשים שכל אחד מהם רוצה בטובת עצמו, לא של מי שרואים כל אחד את מעלת חברו, אלא את חסרונם.

אכן בני זוג אינם אמורים להיות שווים בדעותיהם, זהים בכל נטיותיהם וחופפים בכל מאווייהם. אדרבה, השונות היא ברכה, ולכן כל אחד מהם אמור להיות עזר כנגד האחר. לפעמים כשאני פוגש זוגות צעירים בתהליך ההיכרות, ורואה שיש ביניהם כימיה מושלמת ומבט תמים ורומנטי בעיניים, אני שואל אותם האם כבר הזדמן להם לריב. אם לא – אני ממליץ להם לחכות קצת עם החתונה. אולי הם עדיין לא מרגישים מספיק פתוחים וגלויים זה עם זה, אולי הם מקיימים קשר רווי הדחקות, ועדיין לא התנסו בזוגיות ממשית, ולכן גם אינם מכירים זה את זה די הצורך.

הזוגיות מהווה תמצית מרוכזת של כל החיים החברתיים. בחיי הנישואין מקיים האדם בצורה המיטבית והשלמה את הציווי: "ואהבת לרעך כמוך". גם בחיינו החברתיים עלינו להימנע מלהאשים האחד את חברו, להכיר טובה זה לזה ולהשלים זה את זה. אם כולנו נשכיל להפנים את הלקח ממה שקרה אחרי החטא הראשון, אולי נצליח להחזיר את המין האנושי לגן-עדן.

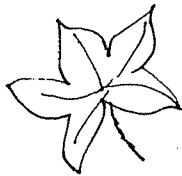

לחן חורף

משה פריד ז"ל	- י"ד בסיון תשי"ד
גד אברהם רז (רייסמן) הי"ד	- ט"ז בסיון תשמ"ב
טובה שטייר ז"ל	- י"ז בסיון תשנ"ג
נעם לייבוויץ הי"ד	- י"ח סיון תשס"ג
בנימין וולף ז"ל	- ט' בסיון תשנ"ו
שרה קלוש ז"ל	- כ"ח בסיון תשס"ו
יהושע רייך ז"ל	- ז' סיון תשע"ב
אורי יונתן ברמן ז"ל	- י"ג סיון תשע"ד
אליהו (אלי) פריד ז"ל	- כ"ד סיון תשע"ד
יוסף (ג'ו) בקרמן ז"ל	- כ"ו סיון תשע"ד
בתיא וולף ז"ל	- כ"ה סיון תשע"ו
אליהו קוסקס ז"ל	- י"ב תמוז תשי"ד
ג'והר סוזאן מוטוט ז"ל	- א' דר"ח תמוז תשמ"ב
שינדל הירש ז"ל	- כ"ד בתמוז תש"מ
אבנר מעודד גריידי ז"ל	- כ"ד בתמוז תשמ"ו
עזריאל ברוק ז"ל	- א' תמוז תשס"א
יהודה וולף ז"ל	- כ"ד בתמוז תשל"ז
יעקב רון ז"ל	- י"ב בתמוז תשס"ב
יעקב אופיר ז"ל	- י"ט תמוז תשס"ב
יצחק בן סירא ז"ל	- ט"ו תמוז תשס"ג
דינה ונציאן ז"ל	- כ"ה תמוז תשע"ג
עודד בן סירא הי"ד	- כ"ג תמוז תשע"ד
עליזה פריד ז"ל	- כ"ז אב תשמ"ד
אסתריה לוי ז"ל	- ט' באב תשמ"ט
לסלו קול ז"ל	- י"ז אב תשס"ג
עליזה סעדון ז"ל	- ד' אב תשס"ד
יונה מוטוט ז"ל	- כ' אב תשס"ו
לאה וייסמן (למפל) ז"ל	- כ"ב אב תשס"ט
ציפי רותם ז"ל	- ד' באב תשע"ב
שלמה ליאון ז"ל	- כ' אב תשע"ג
מרים ארזי ז"ל	- י"ג אלול תשכ"ד
שלמה מעודד גריידי ז"ל	- כ"ו אלול תשכ"ד
חנה (בז'י) למפל ז"ל	- י' אלול תש"ע
עמנואל בן ישי (בנישו) הי"ד	- י"ז תשרי תשל"ד
מרדכי צבי רסל ז"ל	- י"ג תשרי תשמ"ז
חיה אירית ברקאי (מיכאלי) ז"ל	- ב' דראש השנה תשנ"ב
מאיר קלוש ז"ל	- שמחת תורה, כ"ב תשרי
מגן פרידמן הי"ד	- א' סוכות, ט"ו תשרי תשנ"ט
חנה פרנגדה טליאקוצו ז"ל	- א' דראש השנה תש"ס
חיים יהושע סעדון ז"ל	- כ"ה תשרי תש"ס
תלמה רוזנברג ז"ל	- א' דראש השנה תשס"ט
עדינה בן דוד ז"ל	- כ"ט תשרי תשע"ב
בנימין זמיר ז"ל	- ב' סוכות, ט"ז תשרי תשע"ג
שרה רוטבליט ז"ל	- כ"ט תשרי תשע"ד
רחל רייסמן ז"ל	- י"א תשרי תשע"ז
רותי בן ארי ז"ל	- ד' תשרי תשע"ח

דברים שנאמרו באזכרה השנתית לחברי המשק - נירה רון

רובנו מגיעים למקום היקר הזה מספר פעמים בשנה, אך פעם אחת בכל שנה אנו חוזרים הנה יחד על מנת לפקוד את זכרם של כל השוכנים פה. התהלכות בין המצבות בבית הקברות שלנו פרושה לזכור את האנשים היקרים שהלכו עמנו חלק מן הדרך, אך מייצגים עבורנו את הבסיס והחזון לקיומנו.

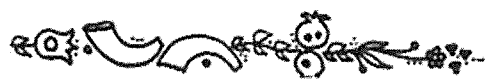
בית הקברות שלנו קודש בחודש אלול תשכ"ד, עם מותה של חברתנו מרים ארזי ז"ל. מרים ארזי, מאלמנות כפר עציון אשר בחרה לקשור את חייה בניר עציון והייתה בין מייסדיה, בקשה בצוואתה להיקבר בין רגבי אדמתה. צוואתה קבעה עובדה והביאה לקידוש בית הקברות שלנו בשנת 1964 (עד אז נקברו החברים המעטים שנפטרו בבית עלמין בחיפה). מרים ארזי ז"ל היא הראשונה שנטמנה בו, ומאז אוכלוסייתו הולכת וגדלה, צר לנו על כל אחד ואחד, אך זוהי דרך העולם. 54 שנים עברו מאז והשנה נסגר איזשהו מעגל עם פטירתו של אחרון שרידי כפר עציון בניר עציון, דוד בן דוד ז"ל, שנפטר בשיבה טובה ונטמן בבית העלמין שלנו ממש בחודש זה, חודש אלול תשע"ח. עם פטירתו הפך גם פרק כפר עציון בניר עציון להיסטוריה.

אוסף המצבות כאן מספר את סיפורה של ניר עציון וגם פרק חשוב ביותר מסיפור חייו של העם היהודי והארץ הזאת, גלות, שואה, עליה וגאולה בדמות מדינת ישראל. טמונים פה אנשים שנפטרו בשיבה טובה וכאלה שחייהם נקטעו באיבם, חללי צה"ל שמסרו נפשם על המדינה וקרבתו טרור ותאונות, וגם כאלה שאת חייהם חיו בחו"ל, אך במותם ביקשו להיקבר בארץ הקודש. כולם כולם שייכים לעם הזה לארץ הזאת ולמקום הזה.

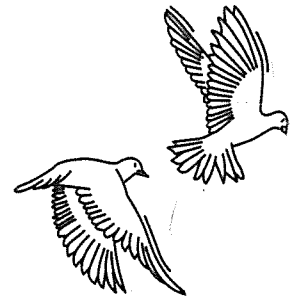
כל ישוב חי ובריא מתפתח ומשתנה כל הזמן, באוכלוסייתו, בצביונו ובצורתו, אך יחד עם זאת עלינו לזכור, במיוחד בתקופה זו של תמורות בניר עציון, שהוא נבנה בראש ובראשונה על יסודות העבר. כשאנחנו מתהלכים במקום הזה יסודות אלה מציצים אלינו מכל זווית ומכל פינה. ויש לנו מחויבות גדולה לשוכני העפר. אנו חייבים להם את הכבוד ואת הזיכרון של דמותם ופועלם. לשם כך אנו מתעתדים לייסד באחד הצריפים הראשונים, אשר ישומר, בית זיכרון חי לחברינו הוותיקים ולתולדות ניר עציון. בינתיים נקרא הפרוייקט "צריף ראשונים" ואני מזמינה את מי שמוכן, להתגייס לתרום לעניין חשוב זה.

עם פרוש השנה החדשה נאחל לנו ולכל עם ישראל שנה טובה, שנה של בריאות, שמחה, אחווה ויצירה. וגמר חתימה טובה!

דברי פתיחה לערב "זמן אלול" תשע"ט

פסי מאור

"שנה הלכה, שנה באה", ושוב אנו נפגשים כאן, בניר עציון, למפגש של למידה, הגות ועיון במקורות היהודיים והעבריים – נכונים לערב של התעלות רוחנית ברוח הימים הנוראים, בהם אנו עסוקים בחשבון הנפש ובהרהורי הלב – שלאחריהם יגיע סוכות, החג שכולו שמחה.

סוף השנה היהודית באלול ופתיחת השנה החדשה בתשרי מסמנים גם את חילופי עונות השנה מהקיץ לסתיו, מקציר ואסיף אל חריש וזריעה, מימות החמה לעבר ימי הגשמים וכתמיד נלווים אליהן גם ייחולים ותקוות לשנה טובה וברוכה.

בלשונה הפיוטית מתארת המשוררת **דליה רביקוביץ** את תקופות השנה החולפות כך:

"קיץ חורף אביב וסתיו

מי נהרות והים הרחב,

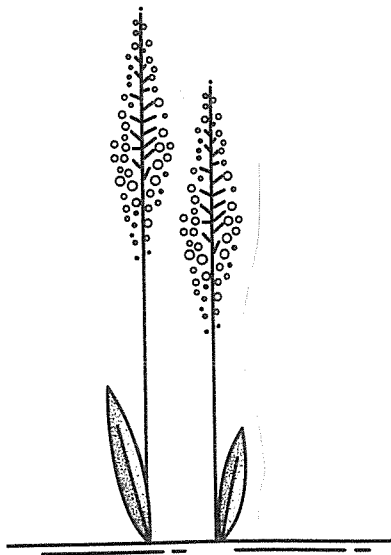
והרים ויערות ושיחים ופרחים

והאור הנודד כנסיך מאוהב

וצינת הכסף וחום הזהב,

סובבים והולכים בגלגל השנה

שטים ועוברים בתקופות השנה.

והרוח נושבת בחריגים

ריחות בשמים נפוגים

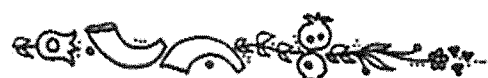
וחולפים מועדים וחגים, מועדים וחגים."

ערב "זמן אלול" מתמקד השנה בחגים, בדגש על חגי תשרי: תפילות, מנהגים, מסורות וטקסים.

השם שניתן לו: "לאכול, להתפלל, לאהוב" לקוח מספרה הידוע של אליזבט גילברט, המתארת מסע שערכה ברחבי העולם בחיפוש אחר משמעות לחייה, ובמהלכו גילתה את ההנאה באכילה, את הנשמה שבתפילה ואת האושר שמביאה האהבה.

עונה
טובה!

בדומה לסיפור החסידי על אותו אדם שיצא לחפש מטמון במרחקים וגילה לבסוף שהוא חבוי בביתו שלו, אין לנו צורך להרחיק נדוד בחיפוש אחרי אושר ומשמעות לחיים. כפי שנאמר בספר דברים: "כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו". את כל אלה נוכל למצוא בביתנו, בקהילתנו ובארצנו, ודומה שאין זמן מתאים לכך יותר מאשר ימי החגים.

העיתונאית חן ארצי סרור היטיבה לתאר את החיבור של התפילה עם האכילה ועם האהבה בדבריה על ראש השנה:

"על פי המסורת, א' בתשרי, ראש השנה, הוא קודם כל יום הדין. היום בו עומדים כל הברואים למשפט. יום של אימה ופחד, של תפילות ארוכות, של וידוי ובקשות סליחה, של פשפש במעשים....

כנראה שהדרך היחידה שלנו כבני אדם להכיל את המעמד הבלתי נתפס הזה היא יצירת ריטואלים שיש בהם רוך, שייכות וחגיגות. כשאנחנו עומדים בבית נקי, בבגדים חגיגיים, אל מול שולחן עמוס בכל טוב עם אהובי ליבנו, אנו מוקירי תודה..." (ידיעות אחרונות)

אסיים את דברי הפתיחה בתפילה המיוחדת לרבי לוי יצחק מברדיצ'ב:

ריבונו של עולם: רוצה אני לעשות עמך חליפין.

אם תשאלני: מה הם החליפין?

אני אתן לך חטאים, עוונות ופשעים, אבא רחימאי.

אם תשאלני: מהי התמורה שאני רוצה?

סליחה, מחילה וכפרה.

אל יעלה בדעתך שאעשה החליפין בחינם,

רק עם תוספת שלי: בניי, חיי ומזוני.

אם תשאלני: למה לי בנים?

בנים העוסקים בתורה ובמצוות.

למה לי חיים?

חי חי יודוך וחי חי ישבחוך.

למה לי מזונות?

ואכלת ושבעת וברכת את ה'.

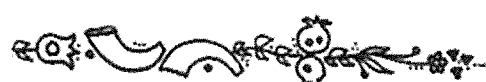
אבא רחימאי – תן לי כבקשתי!

ציור לחודש אלול, מאת הרמן פישנברג

עונה
טובה!

בעלון הקודם נשמטו, לצערנו,
הברכות לבני המצווה. אנו
מתנצלות על התקלה ומתקנות :

מזל טוב מכל ה

לבית המצווה יעל בן סירא
לדפנה ומאיר בן סירא
נכדה לנחום ופנינה ז"ל

לבית המצווה נעה חנה ליאון
לטלי וטל ליאון
לחיה ואלי ליאון

לבר המצווה הראל עדן,
לכרמית ויוסי עדן
נכד לעליזה ויהושע סעדון ז"ל

לבית המצווה עינת שפירא
לשירה ויעקב שפירא

לציפי רון לנישואי הנכדה
נועה עם רועי

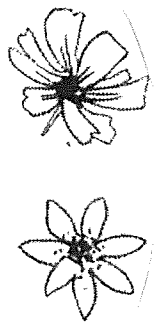
בת ליוסי וריפי רון
נכדה ליעקב רון ז"ל
אמא

לדינה וישי קדר
להולדת הנכד
יותם

בן ליואב וענת קדר
אמא

לרוית ונעם קול-רון
לנירה ויגאל רון
לציפי רון
להולדת הבן-נכד-נין
ים יעקב

נין ליעקב רון ז"ל
נין לשרה ויעקב שיפמן ז"ל

שפע

ברכות

למזל

ולשמחה!

לחווה ואריה זריבי
להולדת הנכד
דביר

בן לאורטל ויוני הרשקוביץ
אמא

ליהודית ושמוליק כץ
לאביבה פלבניק
להולדת הנכדה-הנינה
עופרי

בת לשיר ונועם קראוס
נינה לדבורה ודוד פלבניק ז"ל

לרחל ואלחנן בן סירא
למירי ודוד בן סירא
להולדת הבן - הנכד
אלירז חיים

נין לפנינה ונחום בן סירא ז"ל
אמא

לציפי ורפי כהן
לדבורה כהן

להולדת הנכדה - נינה
כרמי בר
בת לעדי ויאיר בלוך
נינה ליעקב כהן ז"ל
אמא

לשעיה רותם
להולדת הנכדה
עיינה

בת לסמדר וחן אדמון
נכדה לציפי רותם ז"ל
נינה לבלומה ויוסף רוט ז"ל
אמא

לזיו וטליה יעקבי
ליונית ומנחם יעקבי
להולדת הבן - נכד
כפיר
אמא

לענת ולמיכאל רוימי
להולדת הבת
מעין
אמא

לבתיה וצביקה אלבין
להולדת הנכד
מעין
בן לדורון ולטל אלבין

שנה בלי רותי

תמי וייל

איך מסכמים חיים שלמים במספר דקות? ...
היום הסתיימה השנה. ומתחילה שנה חדשה, וחגים, והרבה ימים שהם סתם ימים.
יום אחד שהוא של רותי.
השנה האחרונה, הימים הנוראים, של רותי, היו למעשה סיכום של חייה, תמצית חייה.
כשאני חושבת על רותי עולה בתוכי המילה - אהבה.
לא רק אהבתי אליה או שלה אלי.
היתה כולה אהבה.
ככל שחסרה לה אהבה בילדותה, אחרי מות אמה, נדמה שהרעיפה אהבה על הכל.
על אחיה ואחיותיה ומשפחותיהם, על בעלה וילדיה, כלותיה ונכדיה.
על חבריה וחברותיה.
על ילדי חאן יותם.
על חיות פינת החי.
אהבה ללא תנאי.
ועין טובה, ועיניים יפות, חודרות ומבריקות.
ומאירת פנים. ונחושה. והחלטית.
רותי תמיד חיפשה את הטוב בכל אדם.
וכמו אהרן הכהן ידעה לקרב אליה וזה אל זה.
אהבה את החיים.
אך נתחיל מהסוף...
על אף הקושי והכאבים, רותי החליטה לערוך את סעודת ליל ראש השנה בבית, עם כל
ילדיה ונכדיה.
רותי הייתה אשת משפחה, שהחזיקה על כתפיה משפחה מגוונת והצליחה למצוא את
האיזונים הנכונים כדי לשמור על השלום בין כל חלקיה. אפשר היה להרגיש את האהבה
הגדולה שלה, ואת הרצון לעשות טוב ולתקן על פי ראות עיניה.
משפחתה, שהתאספה סביבה בליל ראש השנה ועטפה אותה בימיה האחרונים, החזירה
לה אהבה כמו זו שנתנה להם כל השנים. המשפחה, שהייתה בעיניה הדבר החשוב ביותר,
הייתה עם רותי עד צאת נשמתה. בניה וכלותיה, בעלה ואחותה.
דווקא ימי ראש השנה היו עבור רותי הימים הנוראים, בהם גבר הסבל על רוחה. זמן נורא
שהיה גם נורא הוד. לא אשכח את תקיעות השופר מרעידות הלב שתקע יהודה בביתה.
ואנצור בלבי איך ישבנו סביבה ושרנו שירי חג ושבת. והחזרנו לרותי אהבה.
בתחילת אלול לפני שנה הסכימה להיפגש עם פסיכולוגית. הסעתי אותה אליה, לחיפה,
וניצלנו את היציאה לדברים נוספים. קנינו כלי זכוכית יפים שרותי בחרה כדי לתת שי
לחברות ולחברים שהרגישה צורך להודות להם. אבל היא לא הסתפקה בכלים היפים
ובשוקולדים המתוקים. בימים הנוראים הללו, כשכוחותיה הולכים וכלים, ישבנו שתינו וסרגנו
כיסויים לכלים. וכשהיו מוכנים, רותי הכתיבה לי את מילות התודה והברכה לכל אחד ואחת.
והיו כמה שהתעקשה לכתוב בעצמה. באהבה רבה, בהכרת הטוב ובהודיה על כך.

בשלוש הפגישות שהייתה אצל הפסיכולוגית הצליחה רותי להיכנס גם לליבה ולהשאיר בו את חותמה. חותם של אהבה.

באותו החודש, רותי עלתה לבריכת המלון, לכבוד חתונה שנערכה שם. היום נדמה כאילו באה להיפרד מכולם. הייתה לבושה טיפ טופ, מסורקת ומאופרת, אפילו עמדה בתור למזנון כמו כולם. והצטלמה עם הורי הכלה. היא לא עשתה לעצמה הנחות אלא החליטה ובאה. ובכך שימחה את כל רואיה.

לאורך כל הקיץ, בשבתות אחר הצהריים באו חברים לבקר את רותי. והיא הסתירה את כאביה מאחורי חיוך רחב, החביאה את חולשתה מאחורי עיניים צוחקות וקיבלה את הבאים, והתעניינה, ודיברה.

באחד מימי הקיץ החמים הכריזה רותי שהחליטה לעשות סדר ולמיין את ספרי הקריאה. הוצאנו אותם אחד אחד. היו ספרים שהחזרנו למדף והיו אחרים אותם רותי ביקשה שאעביר במתנה לספריית המשק.

בסוף האביב נערכה מסיבת בת מצוה מוקדמת לנכדתה, ורותי שהייתה מאושפזת באותם ימים הגיעה במיוחד למסיבה וחזרה בלילה לבית החולים. הכל כדי לשמח את משפחתה. היא לא ויתרה לעצמה ואף קראה ברכה שכתבה לכבוד האירוע.

מכל אישפוז חזרה רותי עם מספרי טלפון חדשים, של חברות חדשות שהכירה בבית החולים, ששלחו לה אחר-כך ברכות ובדיחות בוואטסאפ.

לאחר שהתברר מצבה של רותי, היא ביקשה ממני להקים קבוצת וואטסאפ, בו יהיו חברים אלו שהתעניינו בשלומה. כל כמה ימים היא ביקשה להוסיף שם נוסף.

היינו 20 חברות שם, ורותי ביקשה שאדווח להן על מצבה כי לא הייתה בטוחה שיהיה לה כח לענות לכל שואל.

לאורך חודשי מחלתה התעניינו החברות בשלומה ונענו לבקשותי/בקשותיה בחפץ לב. היו שהביאו פרחים או דבר מאכל, באו לבקר בזמן הנכון, נמנעו מביקורים בזמנים יותר קשים והיוו תמיכה מוצקה לרותי.

בחורף רותי הצטרפה לקבוצת הסריגה שלנו. אני רואה אותה יושבת על כיסא עם כאבי הגב המציקים. משתעלת, אבל לא מוותרת.

שטיח ראשון סורגת ופורמת ושוב סורגת. מאז, ועד ערב ראש השנה ממש, סרגה רותי ללא הפסק. מתנות, בעיקר לנכדים ולנכדות. כמו רצתה להשאיר מזכרת מסבתא אוהבת.

בחנוכה האחרון בחייה נסעה רותי לטיול שורשים במרוקו עם משפחתה המורחבת, בעלה ובניה. כשחזרה, גדושה בחוויות סיפרה לי רשמי מסע. ביקור בבית ילדותה, עליה לקבר אמה. נדמה שהייתה זו סגירת מעגל, אבל לא רק. הייתה זו גם פתיחה. פתיחת לבבות האחים והאחיות אלה אל אלה. ואהבה גדולה.

והייתה זו גם פתיחתו של מסעה האחרון של רותי, שהסתיים בגאולתה מייסוריה.

לעולם אהיה אסירת תודה לרותי שבחרה בי ללוות אותה בשנה הכל כך קשה. האחרונה.

ברכתו של מנהל הקהילה, ארנון רוזמרין, בהרמת כוסית לראש השנה תשע"ט

ערב טוב ושנה טובה.

בפרוס השנה החדשה, ממש בחודשיים בקרובים, יובאו להכרעת הציבור, כל התהליכים העומדים על הפרק: אורחות חיים, שיוך דירות, שיוך פירות נכסים וקבלת חברים חדשים. אנו נביא את הנושאים השונים לדיון ולהצבעה, כל אחד בפני עצמו, אך הקשר בין התהליכים הינו ברור ומובהק. יישום כל התהליכים ביחד, מבטיח את הצלחתו של כל אחד מהם ויוצר איזון ושוויון.

בדיקה שהתקיימה באשר להתכנות הכלכלית של מהלכי השינוי, מנחה אותנו לבצע התאמות, כדי לאפשר את מימושם. אנו נבצע את ההתאמות הנדרשות ונמשיך לקדם את כלל התהליכים, כי להבנתנו, ניר עציון זקוקה למכלול השלם של תהליכי השינוי. מעבר לוויכוח, הראוי מאוד, לגבי עומק השיתוף ומעבר לקושי, המובן מאוד של ביצוע שינוי, עומדים על הפרק 4 תהליכים, אשר כל אחד מהם ובעיקר כולם ביחד, ישפרו את מצבו ובטחונו הכלכלי של החבר ואת החוסן הכלכלי והחברתי של המושב בהווה ובעתיד:

- א. השינוי באורחות החיים – מציע הפרטה מזערית מאוד, השוויון והבטחון נשמרים, תקציבם של כל בתי האב יעלו ותתאפשר השתכרות נוספת וחסכון בהוצאות, ובעיקר – יהיה קשה מאוד לקיים קליטה, ללא שינוי אורחות חיים.
- ב. שיוך דירות – מהווה הטבה משמעותית ולראשונה, יהיה לחבר נכס משלו, כביטוי לשנות עבודה רבות. ושוב ובעיקר – ללא שיוך דירות החברים, ספק אם ניתן לקיים קליטה ראויה ובנייה חדשה.

ג. שיוך פירות נכסים – מהווה הטבה נוספת ובטחון כלכלי לחברים הותיקים.

ד. הקליטה – מהווה את המתנה הגדולה מכולם!!! - בעיקר ברוח, קצת בחומר והרבה מאוד באשר להמשכיות החברתית והכלכלית של כל היש הגדול הזה.

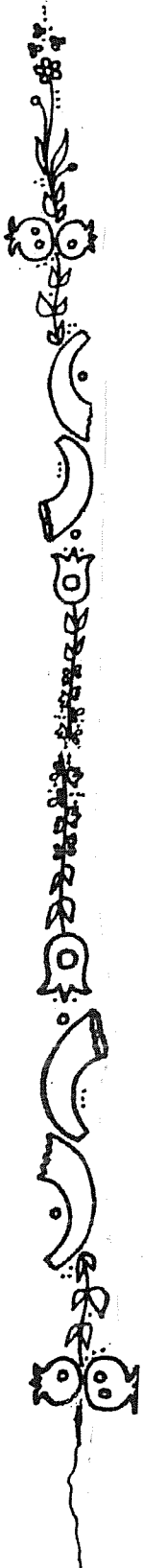
ולכן, ראוי שכל חבר ינסה להתעלות מעל הזוטות ולראות את גודלו של הרגע, להפסיק לספור את העצים ולראות את היער בכללותו. יתרה מזו – ברור שאין צדק מושלם ולא יצא תחת ידינו מוצר מושלם.. ואם יהיה מושלם עבור האחד, יהיה פגום עבור האחר.

כל התהליכים, עובדו במשך תקופה ארוכה, על ידי צוותי עבודה מניר עציון, אשר נבחרו על ידי הציבור. צוותים איכותיים, מאוזנים, המצויים היטב ב ד.נ.א של המושב ונושאים את ערכיו. הדעת נותנת שיצאה תחת ידם הצעה מידתית ומאוזנת, ברוח ניר עציון.

ההמשך - תלוי בנו. ביכולתנו לראות את טובת הכלל, להגיע להסכמות ולקבל החלטות משותפות. בנכונותנו לקבל בברכה שינויים נדרשים ובעיקר – ביכולתנו לסגל גישה רחבה ומרחיקת ראות, המדגישה את העיקר ודוחה את הטפל.

אני מקווה ומאחל שנשכיל לבחור בעיקר ולא בטפל, במאחד ולא במפלג. ושתהא זו שנה של התחדשות ולא שנה של התכחשות.

שנה טובה וגמר חתימה טובה!

על הפרק

הארות לקראת הצבעות מתוכננות

נחמיה רסל

אי"ה מתי שהוא לאחר החגים נגיע להצבעות בנושאים שעוסקים בעתיד היישוב בו אנו חיים:

קליטת חברים חדשים

שיוך בתים

שיוך פירות נכסים

שינוי באורחות חיים

ההחלטה בעבר הייתה שמצביעים על כל הנושאים ביחד ע"מ שלא כ"א יצביע בעד היכן ש"נוח" לו ויצביע נגד בנושאים האחרים. הופתעתי לשמוע שתהיה הצבעה נפרדת על כל נושא.

ברצוני להאיר דעתי בנושאי ההצבעה השונים ולהתמקד בהצבעה על שינוי באורחות חיים שלהבנתי צוברים בציבור את מירב ההתנגדות.

קליטה חדשה

עיקר הכוונה הייתה לקלוט בני משק. נראה לי שאנו נפסיד בנים (כמובן שכוונה לבנים ובנות כאחד) טובים משתי סיבות: האחת נעוצה במחירי הקרקעות שבאזורנו הם בשמים ובנים רבים יתקשו לשלם את הסכום המבוקש ונראה לי שכמשק נצטרך לבדוק כיצד ניתן להקל עליהם

הסיבה השנייה – הנושא הדתי – בנים רבים אינם שומרי מצוות אך לעיתים הם הבנים היחידים האפשריים להורים במשק.

לדעתי כפי שמענקים אחרים (לימודים, חתונה וכו') ניתנים לבנים בגין ההורים צריך לראות כיצד גם בסעיף זה ניתן לקלוט בנים אלה בתנאים כאלה ואחרים (אי חילול שבת בפרהסיה, כיסוי ראש וכד').

מה שחשוב הוא שצריך להעלות את הנושא ולדבר על כך באומץ, להתווכח ולהחליט ועדיף מוקדם ככל האפשר.

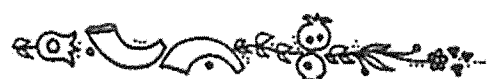
שיוך פירות נכסים

תהליך מחוייב המציאות שנראה שרוב הציבור בעדו.

לי מפריע שבטיטא הראשונה נרשם שגם חברים שאינם בין החיים ב"יום הקובע" יהיו זכאים ל 25% מהוותק. בגרסה המעודכנת הדירו אותם לחלוטין. זו החלטה שאולי כשרה חוקית אך מסריחה מוסרית. לצערי ואכזבתי כמעט אף אחד בציבור לא הצטרף לדעתי זו ומה שאנו עושים היום לדור מקימי המשק יעשה לנו – הדור הבא – "על דאטפת אטפיך" וד"ל.

עונה
טובה!

שינוי אורחות חיים

לפני עשרות שנים היה להורינו האומץ לקבל החלטות בנושאים שהיו מהפכניים בזמנם: מעבר מקיבוץ למושב שיתופי שגרר בעקבותיו הוצאתנו מ"הקיבוץ הדתי", עבודת החברה תמורת שכר והפרשת כספים לקרנות פנסיה. מאז.... כלום! השיתוק אחז בנו! ואיני מבין מדוע? ההצעה העומדת כיום להצבעה היא שאף אחד לא יפגע ביחס למצבו הנוכחי ומי שיעבוד יותר יקבל מעט יותר (לכל היותר כפול מהמינימום) זה המודל הרך ביותר שאני מכיר משינויים בקיבוצים אחרים.

ודבר נוסף – לאחרונה אני שומע מפי חברים שאין להצעה היתכנות כלכלית. לדעתי זה עניין טכני שניתן להתמודד איתו ולמצוא לו פתרון.

הבעיה העיקרית בעיני שצריכה להיות עיקר הסיבה לצורך בשינוי שבמודל השיתופי הקיים היום אין לנו היתכנות כלכלית! ליעקב חזן – מנהיג מפ"ם הייתה אמירה: "רצינו לגדל דור של אפיקורסים וגידלנו עמי ארצות". בהשאלה אומר: רצינו ליצור חברה ערכית ומתוקנת ולדעתי יצרנו חברה עם יותר עיוותים מאשר בחברות אחרות ואני מתייחס בעיקר לנושא העבודה וההתפרנסות.

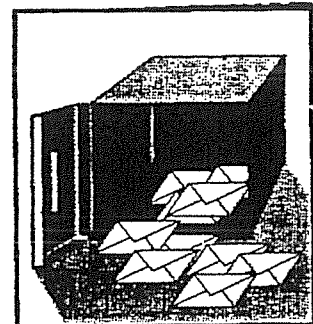
שימו לב לתהליך העובר על המשק: עד לפני זמן לא רב מזכיר פנים ומרכז משק היו חברי משק – לא עוד! ואחת הסיבות העיקריות שאין כל תמריץ לשאת בעול ובאחריות בשיטה הנוכחית. הייתי אומר שאצל רבים מתקיימת סוג של "עזיבה פנימית" – גרים במשק ופחות ופחות חיים במשק.

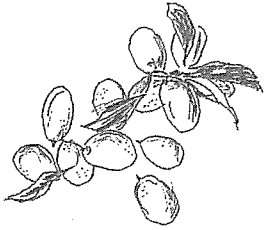
אזכיר את דבריו של אבי ז"ל (שהיה קומוניסט בדעותיו): "אסור שיהיה הבדל חומרי גדול בין אנשים אך משחית הרבה יותר שאין שום קשר בין מה שאדם עושה למה שמקבל". ולא התייחסתי לבזבז בשירותים ומצרכים הניתנים חינם.

לסיכום: אני קורא לחברים להצביע בעד השינוי (הרך מאוד!) באורחות חיים. זו הדרך הנכונה לנו כמשק הרוצה בהמשך קיומנו בעתיד, לתרום ולעבוד ולשאת באחריות.

וכמאמר הסיפור על ההוא שטעה ביער ואמר להלך שבא מולו: אינני בטוח אם הדרך קדימה היא הדרך הנכונה. בטוח אני שהדרך ממנה באתי אינה נכונה!"

כתיבה וחתימה טובה!

המשמעות שבהתנדבות

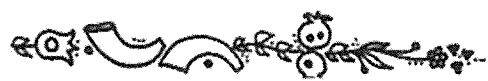
מגי וול

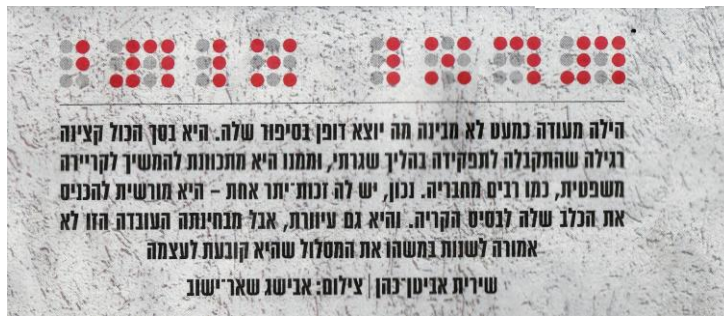
כתבה זו הייתה אמורה להתפרסם בעלון הקודם אולם בשל טעות בכתובת איחרתי את המועד. בימים כה משמעותיים של השנה, ימים של חשבון נפש וסימון יעדים לשנה הבאה, אני רואה צורך לשתף אתכם באחת החוויות המשמעותיות בחיי והיא ההתנדבות. כולנו מכירים את **חאן יותם המקום לאדם ולחברו**, מקום המאגד מספר לא מבוטל של מיזמים התנדבותיים מבורכים. אחד מהם נקרא "ילד פלא" בו אני נמנית על הצוות המקצועי. הצטרפתי לפרוייקט מיום הקמתו ביוזמתו של אסיף איזק (מועמד לראשות המועצה) לפני כארבע שנים. מיזם זה נועד לסייע לילדים עם קשיים שונים למצוא את הפלא שבהם, לכל ילד יש מתנדב שנפגש איתו אחת לשבוע בחאן. מתנדב שליבו פתוח להכיל את הילד על כל קשייו, להעצים אותו ולתת לו את התחושה שהוא כאן בשבילו. מיזם מבורך זה גדל והולך במשך השנים והוא מונה כיום 45 ילדים, 45 מתנדבים + צוות מקצועי. אני נפעמת בכל פעם מחדש למראה המתנדבים הנוכחים בקביעות הרואים בכך שליחות. המתנדבים המגיעים מכל האזור הינם אנשים כמוך וכמוני, בעלי משפחות העסוקים בעבודה ובשגרה, אך רואים לנכון להכניס משמעות לחייהם ולתרום מעצמם פגישה שבועית לילד הזקוק להעצמה. הלב מתרחב למראה זוגות הילדים והמתנדבים הפזורים בכל מתחם החאן, עוסקים בפעילות מהנה המשאירה מקום לגעגוע לפעם הבאה. הפגישה השבועית אכן מחוללת פלאים אצל הילדים והם מעידים על שיפור בתחומים שונים בחייהם החל מהדימוי העצמי וכלה בהישגים בלימודים. הילדים לומדים אף הם את שפת ההעצמה והם יודעים לשלוח לחבריהם כוחות מול קשיים.

תמיד אמרתי לעצמי שכאשר אפרוש לגמלאות אקדיש זמן להתנדבות, אך הפעם לא הצלחתי להתאפק ועשיתי זאת יחד עם עבודתי במשרה מלאה+. לא פעם מצאתי את עצמי מגיעה היישר לחאן מרמת הגולן, כי אין מצב שאעדר. פעילות זו נוטעת בי כוחות ונותנת משמעות לחיי, במשך השבוע אני נהנית לעסוק בתכנון הפעילות למפגש הבא עם קבוצת המתנדבים והילדים. כייף לראות בסוף המפגש איך כולם מחבקים את כולם לפרידה. לבסוף אציין כי חאן יותם הוא פלטפורמה טובה מאוד לכל מי שליבו חפץ בתרומה לזולת. **נשמח לצרף מתנדבים נוספים לשורותינו.**

שנה טובה ומבורכת!

הילה מעודה היא נכדתם של שרה וינקלר ואלי וינקלר ז"ל, בתם של אסתי (וינקלר) ומשה מעודה.

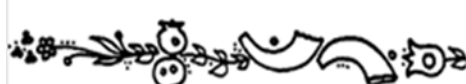
(פורסם ב'דיוקן' יו אייר תשע"ח, 11.5.2018)

פנה אחרי שישה חודשי דריון, והראייה שלי לא התפתחה. בעבר ראיתי קצת, ואז התעוררתי לגמרי, היא מספרת כאשר אנחנו מתיישבות בחדרה של המפקדת שלה, שהוקצה לנו לשעה הקרובה. את זוכרת את החוויה של לראות? "כן, טיפה. מהמרחק הזה יכולתי לתדוך לך מה צבע החולצה שלך". את זוכרת למשל איך החורים שלך נראים? "לא, זה לא הגיע לרמה של ויהי חור פנים. בגלל זה אמרתי לך צבע חולצה, ולא צבע עיניים". בזכות חוק השילוב, המאפשר את שילובם של ילדים בעלי מוגבלויות במערכת החינוך ומספק להם מרחב תומכת ועזרי למידה, למדה מעודה מאן גן הילדים במסגרות רגילות. בבית הספר חיכתה לה מוכנת ברייל כנדה ממכתב וחבילות רפים מיוחדים, שבאמצעותם ביצעה את המטלות הלימודיות בדיוק כמו חברה לכיתה. בהמשך החלפה המכונה המגושמת במחשב עם צג ברייל – לוח אחיד שעליו מופיעות נקודות בולטות בהתאם למילים שנראות על המסך. "אמא שלי בחיים לא ויתרה להילה על שום דבר, גם אם היה קשה", מספרת לנו לידון מאתר יותר. "זה היה החינוך בבית, אף פעם לא התייחסנו לעיוורון כאל מוגבלות. לכן אנשים יכולים להכיר אותי שנים ולא לדעת שיש לי אחות עיוורת". את ספרי הלימוד קיבלה הילה מהספרייה המרכזית לעיוורים, השוכנת בנתניה. אמא החלה לעבוד בספרייה אחרי שביקרה במקום כדי לסייע לבתה להמיר חומרי הלימוד לברייל או לשמע. "כשהילה עברה מברייל למחשב, נוכחתי לדעת שספרי הלימוד מיושנים, ולא מתאימים לעבודה דרך המחשב", מספרת לידון. "אז אמא שיפצה בשכילה את ספרי הגמטריקה הכתובים בברייל, כדי שהילה תוכל ללמוד את המקצוע כמו כולם. גם את החומר של קודם קציני משפט אמא הפכה לנגיש – המורה גרפים ותמונות לטקסט, למשל. היא עובדת סביב זה כל החיים, כדי שהילה תרגיש שהיא יכולה לעשות מה שהיא רוצה, ושלא יגידו לה שהיא לא יכולה". שתי האחיות נוהגות לצאת יחד למקומות בילוי, ובפריט לקולנוע. "לידון מספרת לי מה רואים על המסך, ואת האנגלית שמדברים אני מבינה היטב. קרה פעם שהלכנו לסרט יחד עם עוד כמה חברים, ורק כשנכנסנו גילינו שהוא באיטלקית. אחותי פשוט ישבה שם ותמללה בשבילי סרט שלם. זה היה מתיש בשבילה", נוסרת הילה וצחקת. היא גם חובבת מושבעת של ספרי מתח, אבל לא

סיס הקריה, יום ראשון, עשר בבוקר. חיילים וחילות במדים מגוונים ממזדים אל בנייני המשרדים השונים שבמתחם. ביניהם צוערת קצינה אחת, מלווה בכלב נחיה שמוביל אותה הישר לעבר הבניין החדש של חיל האוויר. מרי פעם הוא יורד מהמדרכה אל הכביש בחוסר רצון בילט, כשהוא נתקל בערמות חול או לבנים שמורות המהות סכנה לפוסעים. "גילס לא אוהב ללכת בכביש כשיש מדרכה, גם אם לא ממש אפשר לעבור בה", צחקת הילה מעודה. כשאני מנסה להדביק את הקצב שלהם בין הדריסות הנבשרות את שיפוף הבסיס הוותיק. התואר הצבאי הרשמי של מעודה הוא "קצינת משפטים במחלקת הפיקליטות הצבאית במרד הייעוץ המשפטי לחיל האוויר", אך יש לה תואר נוסף – "הקצינה העיוורת הראשונה בצה"ל". גילס, המלווה אותה זה שנה וחצי, נהנה ממעמד מיוחד משלו: הוא בעל החיים היחיד הנדרשה להיכנס לבסיס הקריה. כשאני שואלת אם פה ושם היה לה קצת קשה להיות שונה מכולם, מעודה קוטעת אותי בנאום קצרצר ותכליתי שהמסר שלו אחד – אל תרדמו עליי. "לכל אחד יש צורת משלו. גם אם אתה לא סובל ממגבלות פיזיות, יכולה להיות לך בעיה קשה של קשב וריכוז או משהו אחר. כל בנאדם הוא שונה, וגם בלי בעיות מוגדרות, יכולים להיות לך מספיק קשיים אחרים". קיבלת פטור משיחות ובהחלט לתתנדב. מדוע? "זה שיש לך פטור, לא אומר שאתה צריך לנצל אותו ולחמוק ממשושי שכולם עושים. וחיץ מזה, למה לוותר, אם אני יכולה לעשות מסלול של עתודה, שנותן לי גם שירות צבאי וגם אני כבר ביגרת תואר? למצוא עבודה במשפטים זה לא פשוט באורחות. אבל גם בלי העתודה הייתי עושה שירות מלא".

צבע חולצה כן, צבע עיניים לא

מעודה, כמעט בת 24, חיה עם העיוורון מגיל מוקדם מאוד – וגם עם הידיעה הברורה שהיא שונה בין שווים, לטוב ולרע. בבית לא עשו לה תנחות, והיא התרגלה לא לצפות להן. למעשה היא כמעט לא מבינה מדוע מראיינים דווקא אותה, מכל החיילים והקצינים שבבסיס. היא גדלה ומתגוררת בנתניה, אחות בסדרה ללידון בת ה-20 המשרתת כמש"קת השכלה בבסיס מור"ה אלון, ולוודי בת ה-16, תלמידת תיכון ומדריכה בתנועת "צופי ים". האב משה הוא רואה חשבון בחברת תרופות, האם אסתי עובדת זה 15 שנה בספרייה לעיוורים. "נולדתי

בדיוק לא בגרסת שמע. "כך אני נתנית יותר, גם לא צריך ללכת לספרייה, אלא מזמינים את הספר ודוא נשלח אליך באינטרנט. אם הספר יצא אתמול, הוא לא יגיע מיד, או מחר."

לאחר מוזיקה את אודות ודאוק?

"לכל שיר שיש לו קצב, ולא משנה מי הזמר. אני יושבת ברכבת בדרך לבסיס או הביתה, ומקשיבה למוזיקה באוזניים אחת, כדי שאוכל לשמוע את הכריזה ואת מה שקורה מסביבי". אגב, מתברר שזו הנחיה צה"לית לחיילים כולם – לא להכניס אוזניות לשתי האוזניים, כדי לא לאבד ערנות למתרחש סביב.

פרשת המתנות

את הדרך לתפקידה הנכבד החלה מעודה כבר מתיכון, כשנבחרה ללמוד במגמת משפט עברי. "מהצדדים שלי שם שמעתי על המסלול למשפטים בעתודה. התקבלתי אליו, הגעתי לאוניברסיטת בראלן וחיוס אני פה", היא מתארת בפשטות. את המטרות שהציבה לעצמה היא קטפה בזו אחד אף בלי קיצורי דרך ובלי הנחות. רק בנקודה אחת המסלול שלה היה שונה משל אחרים: במקום המבחן הפסיכומטרי, שאינו נגיש לעיוורים, הצבא הכיר בציון שלה מהפסיכומטרי. "בסוף י"ב, בסקיל לבחינות הבגרות האחרונות, עשיתי מבחן פסיכומטרי מתאם באמצעות מחשב", היא מספרת.

לאוניברסיטת בראלן היא הגיעה מדי יום באוטובוס. הפקולטה למשפטים, היא מצינית, נמצאת ממש בכניסה לקמפוס. אחרי שלוש שנים עברה קורס קציני משפטים, ונחתה בקריה.

כעת היא יוצאת בכל בוקר מהבית בשעה 7:10 בדיוק. אמא שלה מסייעת אותה לתחנת הרכבת בנתניה, שם היא עולה על רכבת לתחנת תל אביב השלום, ואז ממשיכה רגלית לבניין חיל האוויר. בדרך ניגשים אליה עוברים ושבים ומציעים עזרה, והיא רוחה אותם בנימוס, אבל גם שטחה על המפגש התמידי עם הישראלי היפה. "יש המון אנשים מדיחנים, הציבור בארץ הוא לא ציבור מנוכר. אם אני צריכה לדעת מה מספר הקו, או אם אני חולסת לאיבוד, מיד יעזרו לי. אני לא מתחברת לשענה שאנשים כאן לא עוזרים. היה פעם ניסוי חברתי שבו מישור התחנה לעיוור ושילם 'בטעות' בשטרות גדולים יותר ממה היה צריך, ואף אחד לא ניסה לנצל את זה. יש גם אחרים, אבל הם אחרי אחד מתוך מאה, ובדרך כלל הם עצמם פשוט לא מבינים. נתקלתי פעם במישהי שהתייחסה אליי כאל ילדה בת שלוש, אבל היא הייתה אישה בת 90, עם תפיסה שעוצבה בתחילת המאה העשרת. אז באמת היו

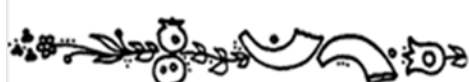
סטיגמות על עיוורים".

גם לירון זוכת כמה תגובות מופרכות במיוחד מצד הסביבה. "כשהייתי בת 11 נסעתי עם הילה באוטובוס, ומישהו שהתייחס מולנו הציע לה לפגוש רופא שיסיל לתקן את זה. היה גם מי שהציע ללכת לרב כדי שייתן לה ברכה. לפעמים כשאני חולסת אותה, שואלים אותי אם היא שומעת. זה בעיקר מצחיק אותנו".

לאחר שסיימה קורס קציני משפטים, הרצבה מעודה במחלקת הייעוץ המשפטי לחיל האוויר, שם היא ושני קצינים נוספים מופקדים על מציאת פתרונות משפטיים לשאלות המופנות אליהם מהחיל. בין היתר היא מטפלת בסוגיות כוח אדם, מסלולי שירות, חוקי תעופה וחקירות תאונות. סביבת העבודה מותאמת לצרכיה השימושי בנחשכ שלה נעשה בעזרת תוכנות קוליות ומקלדת בדיוק.

כשהיא מתארת את שגרת העבודה שלה, חשוב למעודה לשוב ולהדגיש כי למעט הפרטים הטכניים, היא מבצעת את תפקידה בדיוק כמו הקצינים שלצידה, בלי שום הקלות. "שלא ישתמע ש'היא מסכנה או נתנו לה כל מיני הטבות'. אני לא רוצה להיות מתווגת, זה לא שידור לי תקן בחסר. אני מעריכה את העודה של הפרקליטות הצבאית, אבל הגעתי לפה כי עברתי את המיונים. גם הקשיים זה לא מה שהיה לפני עשרים שנה, כי היום יש מחשב. כל חומר אפשר להעביר לגרסת וורד, וכך אני יכולה 'לקרוא' את המסמכים, ואם יש תמונה אני שואלת מה רואים בה".

בשל מגבלות הצנועה, מעודה יכולה לתת לנו רק דוגמה אחת כדי להמחיש את תפקידה, וגם זאת בהשגחת הפרטים העסיסיים. לא מבכר הגיעה אליה שאלה מחיל מילואים, שביקש לבדור האם מותר לו לקבל מתנה מחיל בצבא, בסיומו של אימון משותף. אני סקרנית לדעת מה התשובה – אולי אוכל לעזור לפיליטיקאים שבדיוק נדרשים לשאלות דומות – אבל מעודה עדיין לא סיימה לגבש את חוות הדעת. "אני בודקת את פקודות הצבא כדי לתת מענה משפטי", היא מסבירה. גם פניות מהשומרים של חיל האוויר מגיעות אליה: "מצד אחד הם לא חיילים מבחינת הצבא, ומצד שני הם מקבלים הטבות שמגיעות לחיילים. זה מעורר שאלות".

כמו תינוק חדש

מלבד מעודה יש בצה"ל עוד 21 לקווי ראייה ועיזורים שמטלאים תפקידים שונים, אך היא הראשונה שמשרתת כקצינת. גם אם היא מבקשת להיות ככל החיילים, משבע הדברים מתעורר סביבה עניין מיוחד. היא מספרת איך

מפקד חיל האוויר בכבודו ובעצמו ביקש לפגוש אותה פה במשרד, ואיך הפיקליט הצבאי הראשי שרון אפק יום פגישה חטופה איתה. "זה היה די מרגש. בטקס סיום הקורס עליתי כמו מולם על הבמה בבית חיל האוויר בהרצליה כדי לקבל את הדרגות וללחוץ יד לפצ"ר. אחרי הטקס הוא בא מיוזמתו להגיד שלום והצטלם עם נילס ואיתי". גם חבריה של מעודה הצטלמו עם נילס, כשבמנת מונחת על ראשו.

הקשר שלה עם הכלב המתוק מסוג למברד, שבמחלק כל השיחה נח מתחת לשולחן, החל לפני שנתיים. עד אז היא נעזרה רק במקל נחייה לצורך התגייסות. "חברים סיפרו לי שאפשר ללכת מחר יותר עם כלב נחייה, וכך גם פחות טועים בדרך, כי שניים עושים את זה במקום אחד. אני לא השתגעתי על כלבים. לא אהבתי שליסק אותי, ואם ליטפתי כלב – מיד ארד כך רצתי לשטוף ידיים. אבל עכשיו, בגלל נילס, זה אחרת".

נילס שורד לה במרכז הישראלי לכלבי נחייה שבמושב בית יעקב. "עברנו יחד קורס של שלושה שבועות, שנערך לחבר בין האדם לבין הכלב וללמד אותם להסתדר. זה תהליך ארוך. הלכתי עם נילס וברקנו שיש התאמה בינינו, שאנחנו באותו קצב ובאותו כוח".

הקורס התקיים בתנאי פנימייה. בסופו היא חזרה הביתה יחד עם נילס, ובשבוע שלאחר מכן התלווה אליהם מדיכיה כדי לתרגל עם הכלב את הדרכים והרזוכות שבהם נהגת מעודה ללכת. גם לבעלים היה חובה מה ללמוד. "פתאום החדר שלך הוא כבר לא רק שלך, אלא של עוד יצור חי שצריך שיוציאו אותו ושיתנו לו אוכל ומים, וגם חום ואהבה", אומרת מעודה. "זה כמו להביא תינוק חדש הביתה. הוא מקסים ומתוק, אבל צריך גם להחליף לו טיטולים ולהאכיל אותו ולדאוג לו".

איך לימדת אותו למשל לחבוץ את הדרך לבסיס? "שמתי לו אוכל במשרד, ובכל פעם התרחקתי קצת ועוד קצת כדי שילמד את הדרך לכאן. עשינו את זה שלושה שבועות פעמים עם המורה, ואחר כך תרגלתי אותו בעצמי". האתר של נילס כיום הוא להיצמד למסלול המוכר גם כשהבסיס עובר שינויים תכופים בחסות השיפוצים. "הוא מגסה כמיטב יכולתו לשמור על הדרך, ואם שינו אותה, הוא יודע איך לעקוף את השינוי ולחזור לנתיב המקורי. זה מעיד שיש לו קליטה טובה מאוד", היא מספרת בגאווה על השתתף שלה.

איך המשפחה שלך התרגלה לתוספת החדשה? "נילס מאוד אהוב על כולם וקשור לכולם. הוא ישן על שמיכה אצלי בחדר, וכשאנחנו יוצאים לאירועים הוא בא איתנו או שמשאירים לו בייביסיטר. לטקס יום הויסרון למשל הוא יצא איתי, אבל ליום העצמאות לא, כי זה כלל הרבה מחיקה ורעש וויסקים. אמא שלי התרבה להישאר איתו".

לפרוץ את תקרות הזכויות

פרק הצילומים למתבה מתגלה כמשימה לא פשוטה בבסיס הצה"לי. כל לוקיישן שבוחת הצלמת נדרש לאישור מיוחד מחילת שמלוחה אלינו, נציגת מדר סינוג מידע. גם מסדרון אקראי נבחן בקפידה לפני שיינתן האישור המיוחד. מעודה מצידה מזהירה ש"נילס מאוד לא אהב צילומים, הוא לא מרגיש בנוח עם זה", אבל אבישג הצלמת עושה נפלאות, מרגיעה את השניים ומחלקת הנחות: "תסתכלי קדימה", "הפני מבט לנילס". מעודה מרימה את הראש ומישרה מבט בקלות כדתאם להודאות, כאילו היא רואה הכול. בסוף סדרת הצילומים מציינת אבישג שדרבה מהמצולמים שניחנו בחוש ראייה אינם מצליחים לדייק כל כך את התנועות והרזוזות לתמונה טובה.

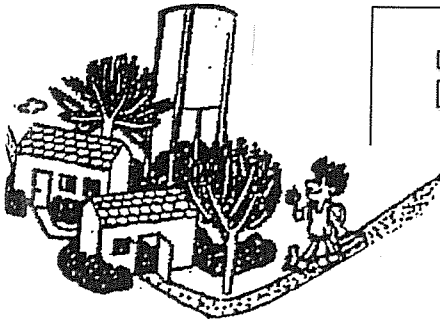
על כתפיה של מעודה, כעתוראית, מונחת היום דרגות קצין מקצוע, השקילות מבחינת פקודות הצבא לדרגת סגן. ובהמשך היא צפויה לצאת לקורס קצינים ייעודי למתנדבים. "הילה נקלטה אצלנו בצורה מצוינת, ושנחנו מאוד על ההזדמנות לשרת איתה", מספרת לנו אל"מ יפעת תומרי-ירושלמי, ראש מחלקת ייעוץ חקיקה בפרקליטות הצבאית. "היא מקור השראה לנחישות ולכוח רצון, והוכחה לכך שאפשר לפרוץ תקרות זכויות. היא תמיד מתנדבת לכל פעילות, תורמת גם בוויכוחים החברתיים ולא רק המקצועיים, ומשמשת דוגמה אישית כקצינה שדואה שליחות בעשייה שלה".

היעד הבא של מעודה הוא לסיים התמחות ולעמוד במחנות של לשכת עורכי הדין, שבשנים האחרונות הציבו רף גבוה במיוחד. כשאני שואלת מה היא מתכננת לעשות אחרי השירות הצבאי, היא עונה שנוקדם מדי לומר עכשיו מה יקרה בעוד חמש שנים, "אבל הכול אפשרי".

איזה מסר חיות רוצה להעביר לאנשים אחרים בעלי לקויות ראייה?

"תכל'ס, עיוורים יכולים להגיע רחוק, והיום כבר הרבה אנשים יודעים את זה. אני לא מסכנה, אני פה בזכות ואני יכולה עוד להמשיך קדימה. יש אנשים שנורא מופתעים כשהם שומעים לאן הגעתי למרות מגבלת הראייה, אבל אפשר להסתדר איתה. זו לא מגבלה שעוצרת אותי". ■

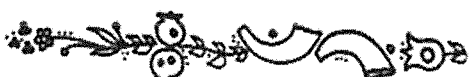
בועדת הקליטה

אהרון דינור

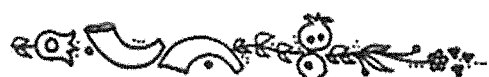
ועדת הקליטה ממשיכה לפעול בשני מישורים –

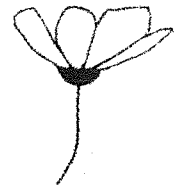
- א. קליטת משפחות חדשות לבתים שהתפנו בקיץ האחרון, כאשר הצטרפו אלינו משפחות ביתן (גרים בבית משפחת קליין) ומשפחת שאול נתנאל (גרים בבית בנישו). עדיין קיימים מספר בתים פנויים אליהם אנחנו מנסים לשבץ משפחות נוספות – מוזמנים להציע אם אתם מכירים משפחות רלוונטיות.
- ב. קידום תהליך הקליטה לחברות ובניה של המשפחות הגרות בניר עציון לשלב הראשון – לאחר קיום כנס נקלטים כללי, נרשמו כ- 24 משפחות המעוניינות להיקלט לתושבות קבע ובניית ביתם ביישוב. התקיימו מפגשים נוספים עם המשפחות, כשהעיקרי שבהם היה עם חברת "הראל יועצים" – החברה שמבצעת את המבדק הכלכלי שיקבע/ימליץ אילו משפחות יוכלו להמשיך את תהליך הקליטה בהתאם לקריטריונים שנקבעו ע"פ צפי עלויות קליטה, בניה ומגורים כחברים ביישוב. לאחר המפגש התבקשו המשפחות להעביר חומרים לבחינת החברה והיא משלימה בימים אלו את הבדיקות ומעבירה לועדה את הנתונים הרלוונטיים.
- כמו כן, התקיים מפגש נוסף בתחילת ספטמבר של המשפחות המועמדות עם יועץ משכנתאות מ"משקי טנא" – חברה המתמחה במתן פתרונות מימון בקיבוצים, במטרה להציג לנקלטים אפשרויות מימון.
- במקביל, נקבעו ע"י הנהלת קהילה מספר תאריכים להצבעות בנושאים שונים שעל סדר היום של היישוב כאשר אחת מהם, צפי לקראת דצמבר, היא הצבעה לחברות של המשפחות המשתתפות בתהליך הנ"ל. כהכנה להצבעה זו ובמטרה שהצבעה זו תצלח, תתכנס ועדת קליטה בשבועות הקרובים לקביעת מפגשי הכנה והכרות משותפים של החברים הותיקים והמועמדים לקליטה.
- בתחילת נובמבר, צפוי כנס נוסף של הנקלטים להבהרות ועדכונים נוספים לקראת ההצבעה ועל המשך התהליך לאחריה.
- לצורך קידום וניהול מוצלח של תהליך הקליטה וכל הבירוקרטיה סביבו, מונה שלמה ליבוביץ ע"י הנהלת קהילה וועדת קליטה לאחראי ורכז נושא הקליטה – בהצלחה שלמה.

בהצלחה לכולנו – חברים ונקלטים – זה עתיד היישוב!!!

שנה
טובה!

ברכת ועדת קליטה בכנס הנקלטים (11.5.2018)

לאחר שנים של ציפייה, שעות ישיבות אינסופיות, הבטחות, אכזבות ולעיתים תחושת חוסר תוחלת, ניתן לומר ש"משהו חדש מתחיל אצלנו עכשיו...." ותהליך הקליטה יוצא סוף סוף לדרך.

עד לפני שנים לא רבות גרו בניר עציון רק חברים במושב השיתופי, וכולם היו שותפים לאותה דרך חיים. מאז פסקנו לקלוט למעמד זה, היו המצטרפים החדשים לבניר עציון תושבים ארעיים המתגוררים בדירות זמניות ומשלמים דמי שכירות. רבים מהיושבים פה הגיעו כבר מזמן, ומתוכם כאלה הממתינים אף יותר מעשור לרגע בו יוכלו לתקוע כאן יתד למגורי קבע.

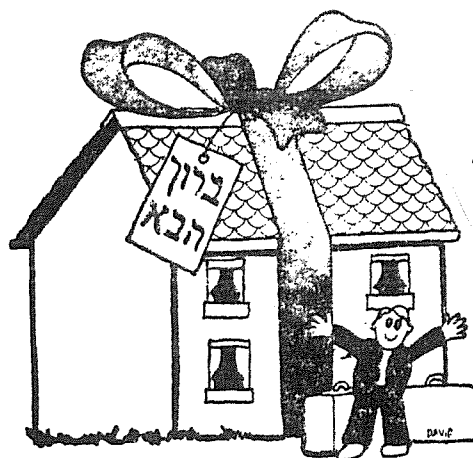
במגילת רות, הנקראת בחג השבועות, מפצירה נעמי בכלתה לשוב לביתה, שהרי אין דבר שתוכל עוד לתת לה. באמונה ובתקווה עונה לה רות: "כי אל אשר תלכי אלך, עמך עמי ואלוקיך אלוקי". כך גם אנו, חשים הבנה כלפי אלה שהתייאשו מהציפייה ובנו את ביתם במקום אחר, ושמחים לקראת אלה שדבקו בנו והחליטו לקשור את חייהם בחיינו.

תושבים יקרים, בשנות מגוריהם במשק הצלחתם להשתלב בקהילה ותרומתכם לכל מישורי החיים רבה. הייתם לחלק בלתי נפרד מאתנו והצטרפותכם אלינו תמשיך מגמה חיובית זו. בקליטתכם למעמד "חבר חדש" יש סיכויים להמשכיות ולהתחדשות היישוב, אך גם סיכונים לנו – החברים הוותיקים מפני הפיכתנו למיעוט ובחשש לפגיעה בזכויותינו.

האתגר העומד בפניכם – הנקלטים, ובפנינו – הוותיקים הוא לבנות אמון, לשבור מחיצות, לקרב לבבות ולנסות להכיר זה את זה באופן אישי. אם כולנו נאיר פנים ונראה רצון טוב, נצליח במשימת הפיכתנו לחברה אחת.

חברי ועדת קליטה ובית ניר עציון מבקשים לברך את הנוכחים בכנס הנקלטים ולאחל לכולנו יום נעים והרבה הצלחה.

(חברי ועדת קליטה: אפרת בן דרור, אהרון דינור, טל ליאון, מיכל חרמון, יהודית כץ, פסי מאור)

נעים להכיר !

נתנאל ומרב שאול

אז כך... ננסה להציג את עצמנו:

אנחנו נשואים 8 שנים + 3 (וקצת) ילדים.

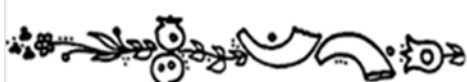
איתם בן 7 בכיתה ב', עלמה בת 5 בגן אלון, ארבל בן 3 בגן ציקי, ועוד אחת בדרך.
מרב ירושלמית במקור, מהר נוף. למדה אדריכלות ופסיכולוגיה, ועוסקת באדריכלות
ועיצוב פנים כבעלת משרד עצמאית.

נתנאל גם ירושלמי במקור, אבל שמח לגדול פה במשק מגיל שנה... ☺ למד תואר
ראשון בחינוך תוך כדי לימודים בישיבה, ובהמשך גם תואר ראשון במשפטים וכלכלה.
כיום עובד כעו"ד במשרד תל-אביבי.

ואם תהיתם איך הכרנו – ניתן לברר אצל אביבה פלבניק שדאגה לעניינים...

נתנאל למד במכינה בעלי וחזר ל-9 שנים בישיבה לבוגרי צבא בעלי אחרי השירות
הצבאי. התחתנו, וכך מצאנו עצמנו גרים בעלי במשך 6 שנים. לאחר מכן חיפשנו
מקום קצת יותר ייחודי והגענו לשנתיים בקידה (יישוב צעיר במזרח בנימין).

אחרי שנתיים החלטנו לחזור למקום שנתנאל תמיד אהב וחלם לחזור אליו
כשיתאפשר. גם הירוק בעיניים והים הקרוב לא מזיקים..

פרידה מניר עציון - משפחת קליין

בערבוביית רגשות אנחנו עוזבים הקיץ את ניר עציון ועוברים לחספין שברמת הגולן (איפה שאחיותיי – נעמה ושני- גרות).

קשה לנו הפרידה. המשפחה, החברים, הנוף והירוק שעטפו אותנו כל כך קוסמים וטובים היו. והינם.

ובכל זאת, החלטנו לפנות לדרך חדשה, מאתגרת. ולא פשוטה בכלל. דרך שאנחנו מקווים שתפתח בפני הבנות שלנו מעגל חברתי שלמרות כל יתרונותיה של ניר עציון, חסר להן כאן. אנחנו בטוחים ויודעים שעם כל המאמצים שחברי המשק עשו ועושים ממש בתקופה זאת המצב הדמוגרפי ישתנה פה וזה באמת רק עניין של זמן. אבל בשביל המשפחה שלנו שנות הילדות הן "כאן ועכשיו" ולא בעוד כמה וכמה שנים.

מאחלים לכם רק טוב, ומצפים לראות את ניר עציון פורחת בכל ההיבטים.

כי יש כאן גן עדן שאין בשום מקום אחר.

אנחנו מודים ל... כולכם. שהייתם, וליוויתם, ודאגתם.

ולי אישית, שבכל זאת גדלתי פה במשך 30 שנה, ניר עציון תמיד תהיה הבית.

המשך הצלחה לכולם,

דובי, שמרת, עדי, הילה ועינת קליין

אריה של גברת
אני קסם של ילדה
בני קליין

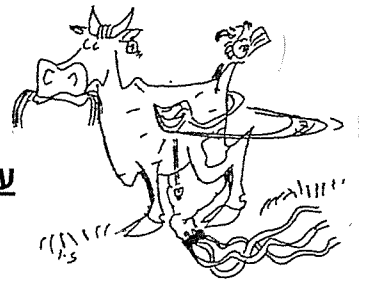
אור גדול / אמיר דדון

ואם היה לי קצת עצוב
אולי למדתי מזה משהו חשוב
כי בסוף כשזה נגמר
יש סיבה לכל דבר

לבד בתוך כל הטירוף
אני חושב איך שהזמן יכול לעוף
אבל בסוף כשזה נגמר
יש סיבה לכל דבר

ואם יכולתי רק לזכור
לכל אחד יש את הדרך לעבור
אבל בסוף כשזה נגמר
יש תשובה לכל דבר ...

אור גדול מאיר הכל
ויותר כבר לא צריך לשאול
אני בא ללמוד ממה שטוב ולחיות
להתחיל הכל מהתחלה
כמו לנשום בפעם הראשונה ...

על ענף הרפת בארץ ועל רפת "ניר בכרמל"

נחמיה רסל

רפת "ניר בכרמל" הינה רפת משותפת של עין כרמל וניר עציון. השותפות החלה ב 2005. נכון להיום ישנן כ 650 פרות חולבות וסה"כ כ 1,300 ראש. מכסת ייצור החלב הינה כיום כ 7.1 מיליון ליטר חלב בשנה ואנו משווקים בפעל כ 8 מיליון ליטר חלב.

בעת הקמת השותפות רוב העובדים היו חברי המשקים וכיום נותרו שלושה (שמוליק זמיר פרש עקב בעיות בריאות בשנה שעברה לאחר עשרות שנות עבודה מסורה וע"כ אנו מודים).

התוצאות המקצועיות/כלכליות של הרפת טובות והיא נחשבת לרפת מובילה באזור לאורך שנים.

העבודה ברפת קשה 24/7 עם הרבה אחריות ותקלות בלתי מתוכננות (וכאן המקום לומר תודה למשה דר, אבי שאול, ראובן ב"א, יונתן רוזנברג ואורן נווה שנחלצים לעזרה כשצריך).

ענף הרפת בארץ – הענף הינו מרכזי בחקלאות בארץ וההישגים המקצועיים גבוהים בכל קנה מידה עולמי.

הענף מבוסס מחד גיסא על מכסות ייצור ומאידך על מחיר מטרה שנגזר מעלויות הייצור (מזון, עבודה, דלק וכו') ובמערכת שכזו מי שיעיל יכול להתפרנס בכבוד. אלא שהמערכת שהגדירה חוקים אלו (מה שנקרא "מתווה לוקר") עומדת להסתיים בסוף 2019 והמדינה הודיעה שהיא מתכוונת לפתוח את ייצור משק החלב לכולם ללא מכסות ופיקוח. משמעות החלטה זו הריסת התכנון וזאת כדי להפחית את מחיר החלב ליצרן/לצרכן.

מהלך זה עלול לגרום לכך שרפתות שהינן פחות יעילות יסגרו ובראשן רפתות המגזר המושבי.

המגזר שלנו נערך לתכנן תיאגוד יצרנים שינהל מו"מ מול המחלבות על כמות ומחיר החלב. ברור שכשמערכת שכזו תכנס לפעולה חובה עלינו להיות יעילים וגדולים יותר.

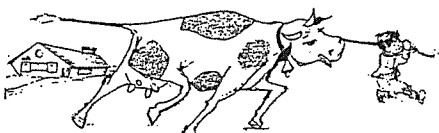
לצורך כך אנו מתכננים כעת תכנית אב שתכלול הרחבת הרפת על שטחים נוספים ממזרח לרפת הנוכחית דבר שיחייב את העתקת הכביש לעין-חוד מזרחה. כאמור עדיין לא ברור מה יקרה ובאיזה קצב אך חובה עלינו להיות ערוכים לכל תרחיש.

ואם נחזור להתחלה – הבעיה המטרידה ברפת שלנו ובחקלאות בכלל הינה לקלוט עובדים צעירים ורציניים שיהיו דור המשך. אנו מנסים לעשות זאת כבר זמן מה ללא הצלחה גדולה.

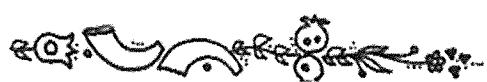
ולמרות כל זאת, שתהיה לכולנו שנה-טובה!

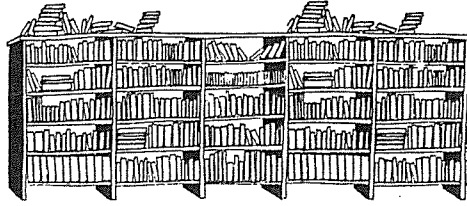
נ.ב.

מדרך הטבע לא ניתן בדוח כזה להיכנס לפירוט ולנקוב במספרים. מי שמעוניין אשמח לענות.

שנה טובה!

מצב ספריית משק ניר עציון:

מיכל ארז

במהלך קיץ תשע"ח (יולי-אוגוסט 2018) פרויקט מיחשוב הספרייה התקדם באופן משמעותי, בזכות מתנדבים/ות מתמידים/ות וחרוצים/ות מקרב הנוער, אשר עשו עבודה יוצאת מן הכלל.

עד כה מוחשבו כ-5500 ספרים!!! ספרי ילדים ונוער, ספרי קריאה למבוגרים, ספרי מידע וספרי עיון.

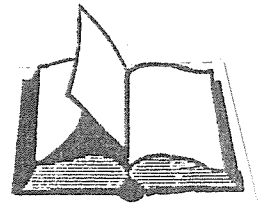
תוך כדי הליך המיחשוב נערך מיון אינטנסיבי - וספרים ישנים ומרופטים הועברו למיחזור.

כרגע נותר למחשב כ-1000 ספרים בלבד.

ספרי מופת ישנים במצב טוב - נשמרים בצד.

בסיום פרויקט המיון והמיחשוב נקיים תערוכה קטנה בספרייה, במסגרתה יימסרו הספרים לכל המעוניינים.

שמות המתנדבים/ות היקרים/ות מקרב הנוער: נוגה גריידי, שירה גריידי, איילת חן גריידי, אודיה גריידי, הדרי עדן, הראל עדן ושלו יהלום.

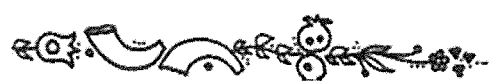

תנחומים

לדיוה מנדלבאום במות אחותה אידה דרעי ז"ל
למנחם יעקבי במות אביו צבי הוגו יעקבי ז"ל

ענה
טובה!

20 שנים לשריפה הגדולה

של 1998

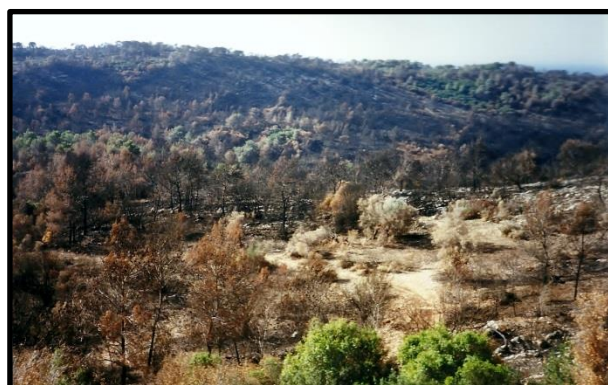
בעיצומו של חג שמחת תורה, בצהריים, ניצת על ההר מדרום לניר עציון ניצוץ קטן. מה היה מקורו, אין לדעת. אולי מדורה שלא כובתה היטב. האש התפשטה במהירות לכיוון ניר עציון ועין הוד הסמוכה. מזג האוויר החמסיני, הרוחות העזות והרכב היער שהיה ברובו מעצי אורן, עזרו לאש להתפשט במהירות עצומה. החברות, הקשישים והילדים פונו למושב עתלית הסמוכה, משם הועברו לכפר סיטרין שהיה ריק מתלמידיו בשל החג. הגברים והנוער הבוגר נשארו להילחם באש שהשתוללה בתוך הישוב, בעזרת מכוניות הכיבוי הרבות שהגיעו מכל הארץ. לקראת ערב הצליחו הכבאים להשתלט על האש. והתושבים קבלו היתר לחזור לבתיהם. אך לא לזמן רב. מכונית שעלתה באש ממזרח לישוב, יחד עם הרוחות העזות והחום שהמשיכו לשרור הציתה את האש מחדש, הפעם מצד מזרח. התושבים נקראו שוב לפנות את הישוב. הפעם הלהבות הענקיות שרפו את בית ההארכה, בית אחד נשרף עד ליסוד ובתים רבים ניזוקו. מכבי האש כמעט והסתלקו כאשר האש התגברה בעזרת הרוחות החזקות והסכנה גברה. אך חברי המשק לא ויתרו והצליחו לשכנעם להמשיך ולהילחם על המקום. כשחזרו המפונים לישוב למחרת, עת שככה האש, מצאו אותו כמו אחרי חורבן. חלקים רבים ממנו היו שחורים ושרופים, הריח העז דבק בכל מקום ועבודה רבה נדרשה כדי לשקם את המקום מחדש. אך איש לא נפגע. לאחר שנרגענו קיימנו סעודת הודיה.

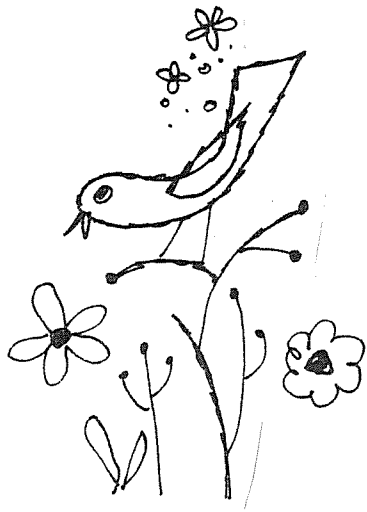
במקום בית ההארכה שנשרף נבנה המלון החדש, הבתים שופצו והיער שב והוריק.

שמחת תורה 1998

שמחת תורה 2018

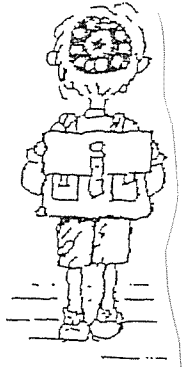

ברכות הצלחה!

למלמדי כתה א'

עדיה שער
ענר סיטסמר
אריאלה גלזר
אליה אילוז
ענבר ליברמן
שחר מאור
אוריה תורג'מן

למלמדי חטיבת
הבנייט

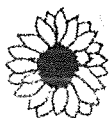
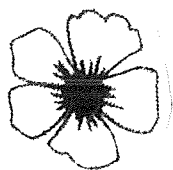
נעה ליאון
מבשר שער
עינת שפירא
מתן דינור
עינב שנלר

למסיימי י"ב

טלאור ליאון
דור ברנשטיין
שירה לייבוביץ

ברכות לשחרור
מצה"ל

ללידור יהלום
לעמית בנישו
לנטע פרידמן

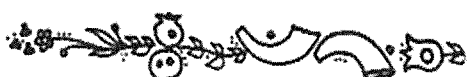

ברכת דרך
צלחה!

למשפחת קליין
למשפחת אופן
למשפחת אלחנן בן סירא
למשפחת לייזרסון
למשפחת אופן
למשפחת גולדמן

משפחת ניר עציון היקרה!
תודה על שנה מלאה בחוויות, תודה על
הכנסת האורחים החמה.
מוזמנים לבקר בכל את בקריית
הטכניון בחיפה.
כבר מתאמצים...
אהוד, עדנה, אריאל, אוריה, יאיר וסקי
אולדמן

שנה
טובה!

6 ע'ס 6 ע'ס!

מתכון

מהצסה פריזמן

קציצות טונה

קציצות: 2 קופסאות שימורים טונה: 1 במים, 1 בשמן

4 ביצים

1 בצל קצוץ דק מאוד

3/4 כוס פירורי לחם

1/2 כפית מלח

1/4 כפית פלפל שחור

מעט אבקת שום

לערבב, ליצור קציצות עגולות,

קטנות מעט מפייג פונג. לטגן בשמן.

רוטב: 1 בצל מטוגן

1/2 קופסת חתיכות אננס ללא המיץ (לשמור את המיץ בצד)

1/4 קופסת פטריות, או פטריות טריות

להוסיף לבצל

לערבב בכוס: 1/4 כס רוטב סויה

1/4 כוס סוכר (אפשר חום)

1 כפית מלח

להשלים לכוס עם מיץ האננס ששמרנו.

להוסיף לבצל

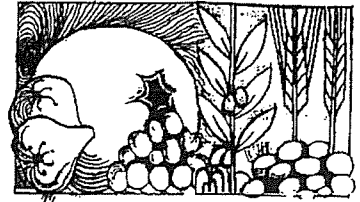
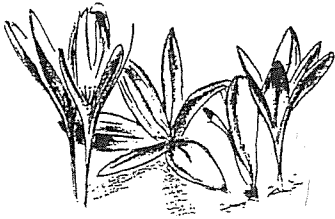
להרתיח, להוסיף את הקציצות ולבשל יחד 5 דקות.

אפשר להגיש חם, קר, פושר.

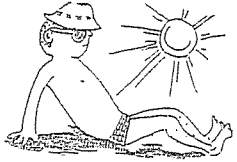
בתאבון!

קציצות הטונה בלי הרוטב.
טעים גם כך.

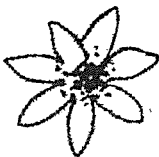
שוב עבר זמן ארוך מאז יצא העלון הקודם. ככה זה, כשאין היענות מהציבור ומידלדלים הכותבים יורדת גם המוטיבציה של המערכת, וחבל...

מאז יצא העלון הקודם הסתיימה שנת הלימודים תשע"ח וחלפה גם חופשת הקיץ עתירת הפעילויות שהסתיימה בהפנינג מתנפחים על חדשא, ארוחת צהריים משותפת ומעגל מתופפים - פעילויות שנהנו מהן ילדים והורים.

בסוף הקיץ נפרדנו ממשפחות יקרות שחיו עמנו בשנים האחרונות: שמרת ודובי קליין, רחל ואלחנן בן סירא, עמיטל ורועי הכהן, רחל ויונתן לייזרסון, אלון והדר אופן, עדנה ואהוד גולדמן. בהצלחה לכם ולילדיכם בדרככם החדשה. גם בנות השירות הלאומי תחיה והילה סיימו את שירותן אצלנו. תודה ובהצלחה בהמשך.

ויו יצקבי קיבל על עצמו את תפקיד רכז הנוצר ושמרת השירות הלאומי חן כסה וחנה בן צמי ישעיה כקומאנריות ואדריכות. ברכות האות לבנות ואיחולי הצלחה לכל הנהלת ההדרכה.

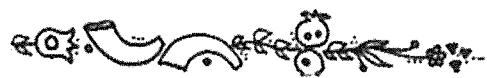

אנו מקדמים בשמחה את בואן של שתי משפחות חדשות: בן המשק נתנאל שאול ורעייתו מירב וילדיהם: איתם, עלמה וארבל נכנסו לגור בבית משפחת בנישו. שירה ואביעד ביתן ובנם אלרואי המתמקמים בבית משפחת קליין לשעבר. ברוכים הבאים והשתלבות טובה בקהילת ניר עציון.

בראשון לספטמבר נפתחה ללא תקלות שנת הלימודים תשע"ט. ציקי דר חזרה לעבודתה בגנון "חורש" בתום שנת השבתון ולגן הבוגר "גן אלון" הגיעה גננת חדשה מעתלית ושמה נעמי. מוריאל זריבי - כהן שהחליפה את ציקי, עובדת השנה בגן חדש בטירת הכרמל. אפרת דינור חזרה לעבוד בפעוטון "רימון" ולמעון הגיעה מטפלת חדשה ממגדים ושמה יעל. מסייעת לה גלית זהר. את התינוקיה ממשיכה לנהל שולמית. ברכות הצלחה לכל התלמידים שחזרו לגנים ולבתי הספר, לגננות, למורים ולמנהלים וכמובן לסטודנטים שיתחילו ללמוד בשבוע הבא.

עונה
טובה!

"אזכרת הנשמות הכללית" המסורתית התקיימה בשלהי חודש אלול, ימים ספורים לפני ראש השנה. בתחילת חודש אלול נטמן בבית העלמין שלנו חבר המשק דוד בן דוד ז"ל ונירה רון, שנשאה דברים באזכרה, התייחסה למותו כסיום הפרק של אנשי כפר עציון בניר עציון. מצער לראות כי משנה לשנה פוחת מספר המשתתפים באזכרת הנשמות, וכי הצעירים שבין הנוכחים עברו זה מכבר את גיל 50! חבל שאירוע מרגש ומשמעותי זה, הן לפרט והן לכלל, ילך וייעלם.

בתשרי הובא למנוחת עולמים צבי הוגו יעקבי ז"ל, שהיה בין מקימי המשק, ולמרות שעדב אותו לפני שנים רבות ביקש להיטמן באדמת המקום קרוב לבני משפחתו. יהי זכרו ברוך!

ב"הרמת כוסית" לכבוד השנה החדשה שהתקיים באולם "נוף כרמל" סקר מנהל הקהילה ארגון רוזמרין את התהליכים שעובר ניר עציון בתחום חברתי, הכלכלי והדמוגרפי. ארגון המליץ לציבור להצביע בעד ההצעות המתגבשות בהצבעות שיתקיימו בקרוב. משפחות הזמנו להביא איתן לאירוע מאפים תוצרת בית ולהתחלף עם יצירה קולנירית של משפחה אחרת כסימן לשנה מתוקה ולאחווה.

במוצאי שבת עשרת ימי תשובה, בין ראש השנה ליום הכיפורים התקיים באולם "נוף כרמל" ערב מרגש של בני הזוג שרה ואליעזר רוזנפלד שנשא את השם: "מנגינת חייהם". בסיפור, בשירה ובנגינה שיתפו בני הזוג את הקהל בסיפור חיים של אובדן ושכול שיש בו גם אמונה ותקווה. דומה שאף עין לא נשארה יבשה בסימו של ערב עוצמתי זה.

למחרת, בערב יום ראשון התקיים בניר עציון בפעם השלישית ערב "זמן אלול" מטעם תוכנית "חופים" בהנהלת אפרת סבאג ממעגן מיכאל ובסיוע הרב רונן לוביץ. כשם הערב נבחרה הכותרת: "לאכול, להתפלל, לאהוב". הנואמת המרכזית בערב הייתה חברת הכנסת הד"ר עליזה לביא שדיברה על החזרה למנהגים ולמסורות החגים של הקהילות השונות. את מעגלי השיח הנחו אנשי ניר עציון: יהודית כץ, אפרים אירגאס, נדב כהן, ליאור כהן ואריאל מלכה. ההרכב המוסיקלי "חופים" הכולל גם את חנה בן ארי, אפרת בן דרור ויוסי עדן (שהיו שותפים גם בארגון הערב) הנעים בשירתו ואת הערב הנחתה פסי מאור. קהל רב מהמשק ומהאזור נמל חלק בערב יפה ומרחיב דעת, שהלוואי שיתקבע כמסורת.

עזרת הנשים הממוקמת במרפסת בית הכנסת התחדשה ושודרגה במזגן, בריהוט חדש ובמחיצות נאות. מתפללות עזרת נשים זו נהנו מגגישות טובה ומחזויית תפילה נעימה ומשופרת. בחלונות הדרומיים של עזרת הנשים העליזנה הותקנו זילונות להצל בפני שמש הצהריים. עם זאת, עדיין לא נפתרה בעיית גרם המדרגות הצר המשמש כיציאה היחידה מעזרת הנשים – דבר שראוי לתת עליו את הדעת. תודה לגבאים ולמי שנמל חלק בפרויקט.

שנה
טובה!

שני מניינים: אשכנזי וספרדי, התקיימו גם השנה בחצי תשרי. את קהל החזנים
בבית הכנסת תאכר כהנא שנה חצי ספוקו'ני נציט הלמירות, ואילו באי המניין
הספרדי שהתפללו בבית המדרש נהנו משרתו של פייטן. בשמחת תורה רקדו
כולם ביחד במניין המשותף.

בליל הושענא רבא התקיימו שיעורים לילדים ולבני הנוער בבתי משפחות: שגלר, תורג'מן, בן
דרור, ליבוביץ וזיו יעקבי. המבוגרים למדו בבית הכנסת מפי הרב רונן לוביץ על מותו וקבורתו
של משה רבנו ומעו"ד יצחק מרון על הקשר שבין המיפקד (המיותר – כלשוננו) שערך דוד המלך
לבין חג הסוכות.

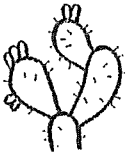
שמחת תורה כשמה, חג שמח לקטנים ולגדולים. בני הנוער שלנו נתנו את הטון בריקודים
ובשירה במהלך ההקפות, וילדי המשק נהנו משפע סוכריות שהומטרו עליהם ועל החתנים: אלעד
בן דרור "חתן תורה" ודוד לקסנר "חתן בראשית". ברכות ל"חתנים" ול"כלות" שאיתם: אפרת
ואדרת. בדברי ברכתם בירכו החתנים: האחד חבר והשני תושב על ההתקדמות בתהליך
הקליטה וייחלו להבשלתו בשנה הקרובה.

יוסי עדן ארגן להפליא גם השנה את הקידוש, בעזרת יוסליה זחיים ארז, זאת הסעודה
המשותפת לאחר התפילה בעזרת תמי וייל. יוסי ביקש להודות גם למשה דר ולישי קדר על
עזרתם וכמובן לעשרות התורנים והתורניות שסייעו בנפש חפצה. תודה ליוסי על הנכונות,
המאמץ והביצוע וישר כוח!

חודשים אוקטובר ונובמבר המגיעים אלינו עתידים להיות בעלי משקל ומשמעותיים לעתיד
ניר עציון. ארבעה נושאים אמורים להגיע לידי הכרעה בחודשים אלה: שינוי אורחות חיים,
שיוך בתים, שיוך פירות נכסים וקבלת חברים חדשים. לקראת ההצבעה על אורחות
החיים הודפסה וחולקה לחברים חוברת מהודרת וכל המעוניינים יכלו להיפגש עם ניר
מנצר וארנון רוזמרין לקבלת הסבר אישי. תקופה אינטנסיבית בשיחות, באסיפות
ובהצבעות צפויה, אפוא, בזמן הקרוב. יפעל ויכריע איש איש על פי הבנתו, והלוואי שנדע
לקבל את התוצאות ואת ההכרעות באופן חברי ומכבד.

בעוד ימים אחדים נחוג את כלולותיהם של בן המשק ואוראל שער עם סופי גולדמן שהגיעה אלינו במסגרת גרעין "צבר". לא יכולנו לייחל לטוב מזה כשנעתרנו לפניית תנועת הצופים וקלטנו את הגרעין בניר עציון. מזל טוב לאוראל וסופי העומדים להתגורר במשק ולמשפחת שער. שאר בני הגרעין עושים חיל בשירותם הצבאי, והבוגרים בשנים ביניהם עתידים להשתחרר בקרוב. רבים מהם ממשיכים לקיים קשר עם משפחותיהם המארחות ומרגישים אצלנו בבית. תודה ללאה רזנברג שליוותה את בני הגרעין בשנתיים האחרונות. לקראת סיום תקופה, כדאי לדון ולהחליט: האם היה גרעין צבר "נצח" פרויקט חד פעמי או שיהיה לו המשך? ואולי יתאים לנו מיזם התנדבותי – קהילתי אחר?

בימי הסוכות תשע"ט 2018 מלאו עשרים שנה לנפילתו של מגן פרידמן ז"ל בפעילות צה"ל בלבנון. המשפחה ציינה זאת באזכרה שהתקיימה ביום שישי שלאחר החג. עשרים שנה מלאו בשמחת תורה גם ל"שריפה הגדולה" שפגעה קשות ביישובנו והצריכה רבים מאתנו להתפנות למקומות בטוחים יותר. החר הדרומי שהשחיר אז – הוא שוב ירוק ומלבלב, דבר המוכיח כי ככלות הכול, האדם איננו עץ השדה. בן שנפל לא יוכל לשוב לחיים ולמשפחתו אין ניחומים גם כעבור עשרים שנה. זאילו הטבע שזכח, סולח ומתחדש.

כתושבי ישוב בחוף הכרמל איננו יכולים שלא להיות מעורבים במאבק להרחקת אסדת הגז מחוף דור. התקיימו בניר עציון כמה ערבי הסברה מטעם "שומרי הבית". חברים שהגיעו לערב שמעו הסבר על הסכנות שיש במיקום אסדה קרוב לחוף והוזמנו ליטול חלק במאבק להרחקתה.

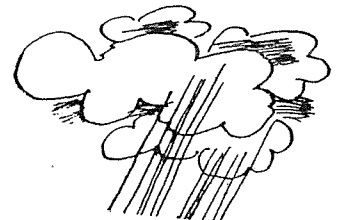
גם הבחירות לראשות המועצה האזורית חוף הכרמל לא פוסחים עלינו שני המועמדים אסיף איזק ורותם שטיינר-יוסף הגיעו לחוגי בית בניר עציון והציגו את תכניותיהם לעתיד האזור.

גשם ראשון הפתיע אותנו בערב ראש השנה אך מאז חזרו ימי החום והיובש. בתפילת מוסף של שמיני עצרת התפללנו על הגשמים בהובלתו של החזן רפי כהן. מי ייתן שתתגשם התפילה ככתבה וכלשונה:

"משיב הרוח ומוריד הגשם

לברכה ולא לקללה, לחיים ולא למוות, לשובע ולא לרזון". אמן!

**לבית ניר עציון ולכל קוראינו נשלחות ברכות לשנה טובה,
לבשורות טובות, לגשמים בעתם, לבריאות ולהצלחה.**

להתחיל מבראשית

החגיגה נגמרת

מילים ולחן: נעמי שמר

ולפעמים
החגיגה נגמרת
כיבוי אורות
החצוצרה אומרת
שלום לכינורות
אשמורת תיכונה נושקת לשלישית -
לקום מחר בבוקר ולהתחיל
מבראשית .

לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב
לשיר אותו בכח, לשיר אותו בכאב
לשמוע חלילים ברוח החופשית
ולהתחיל מבראשית .

מבראשית
את עולמך בבוקר תמיד לברוא :
האדמה, העשב וכל המאורות
ואז מן העפר, בצלם אנשים
לקום מחר בבוקר ולהתחיל
מבראשית .

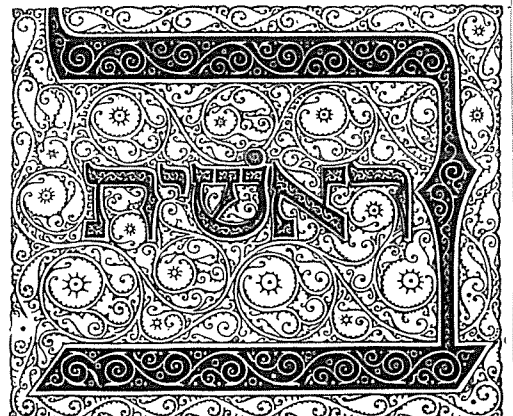
לקום מחר בבוקר ...

גם אצלך
החגיגה נגמרת
ובחצות
הביתה את הדרך
קשה לך למצוא
מתוך החשכה אנחנו מבקשים -
לקום מחר בבוקר ולהתחיל
מבראשית .

בראשית

מילים: אהוד מנור

בראשית היו שמיים
בראשית היה הים כחול
בראשית היו לי יום ולילה
שעות הרבה כמו חול (כחול)
בראשית היתה הארץ
דשא עשב רך כשי לה
בראשית
גן בעדן גן בלי שער
משמיים גשם טוב ניתן
אלוהים היה רחום עם שחר
ולמשמרת נתן הוא לי אותך
בראשית היה לי שמש
בראשית זימרו לי ציפורים
בראשית הבשיל הפרי עד ערב
תותים וגרגרים
היה לי לילה
הרוחות ניגנו (זימרו) שיר ערש (לי ולך)
בראשית
גן בעדן גן בלי שער

ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ תהיה תהו ובהו
והשחר על־פני תהום ותהו אלהים מרחפת על־פני המים: ויאמר
אלהים יהי אור ויהי־אור: וברא אלהים את־האור ברטוב תבטל
אלהים בין האור ובין החשך: ויבדל אלהים לאור יום ולחשך
קרא ללילה ויהי־קרב ויהי־קשר יום אחר:

